

ŞAHİT

Edebiyat Kültür Ve Fikir Dergisi

Yıl: 2 Sayı: 3 Mart - 2018 - Hicri: 1439

Tasavvuf Dosyası
Yeniden Tanıyış: Feridüddin Attar

Şahit Edebiyat Atölyesi

Cengiz Numanoğlu: Tasavvuf

Söyleşi: Ahmet Anapalı

Mart-Nisan-Mayıs Sayısı
Yıl: 2 Sayı: 3 Fiyatı: 5 TL
ISSN: 2602-2532

İmtiyaz Sahibi:
Furkan SAMSAMA

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü:
Abdulkadir KIZILBOĞA

Yayın Kurulu:
Abdulkadir KIZILBOĞA
Abdulsamet KARAARSLAN
Batuhan AYBERS
Eyüp Selim ÜNLÜ
Furkan SAMSAMA

Çizimler:
Nergis ARAS

Grafik Tasarım:
Beyzade SÜNDÜK

Yayın Türü:
3 Aylık Süreli

İletişim:
-(505) 098 77 02
-(537) 040 66 55
sahitdergisi@gmail.com

Sosyal Medya:
<https://www.facebook.com/SahitDergisi/>
<https://twitter.com/sahitdergisi>

Şahit Dergisi Türdeb Üyesidir.

Dergiye gönderilen yazılar, yayınlansın ya da yayınlanmasın iade edilmez. Dergide yayınlanan reklam ve yazıların tüm mesuliyeti sahiplerine ve yazarlarına aittir. Dergimiz yazılar üzerinde gerekli müdahaleyi yapma hakkına sahiptir. Dergide yayınlanan yazı ve şiirler izin alınmadan iktibas edilemez.

Şahidim
Şahidiz

Neye şahit olduğumuz, kime şahit olduğumuz, nerede ve nasıl şahit olduğumuzdan ziyade, şahit olanların, şahit olduklarına şahit olabiliyor muyuz? İşte bu düşünce ile 3. Sayımızda siz okurlarımıza dergi adına selamlarımı iletirim.

Dertten yoksun, acıdan ve hüzünden uzak gelecekler hayal ediyoruz durmadan. Dertsizliği mihenk bilip, yaşamlarımızı holivud(!) filmlerine benzetmeyi öğreniyoruz daha göbek bağımız kesilirken. Bunları yapıyoruz yapıyor olmasına ama, bunları yaparken bizi insan yapan, insanlığımızı hatırlatan duygularımızı;

Acılarımızı, sevgimizi, hüznümüzü ve gizlimizi gereksiz peçete misali çöpe atmayı ne ara mutluluk olarak gördük ve hala görüyoruz.

Ne ara Fazıl'ı, Akif'i, Attâr'ı, Erzurumlu Emrah'ı, Fuzûlî'yi, Şîrâzî'yi ve bilmem daha nicesini bir kâğıda doldurmaktan ötesini unuttuğumuz, hatırlayamadığımız hatta dalga geçip küfürler savurduğumuz zamanlara geldik? İşte bulabildiğimiz her an ve imkânda bunları sormamız gerekiyor yüreklerimize evvela.

Evet. Öyle böyle, yarım tam şahitlik ediyoruz ama, onların şahit oldukları, şahitlik ettikleri neler hiç düşünüyor muyuz?

Ve bizlerde bu düşünceler etrafında;

3. Sayımızda hissetmeyi, hissedebilmeyi, şahit olunanları yüreğimize nakşetmeyi ve tüm bunları unuttu isek bir nebze olsun hatırlamayı işlemeye çalıştık.

Umarım ağlarsınız,

“Çünkü ağlayabilen insanın, kalbi taşlaşmamıştır” der yüreklerin şahidi.

Bol hüznü, bol hissetmeli, bol şahitli okumalar dilerim, Selametle.

İNSANIN HİTABI 2

Gör beni, en başta.
Adem'den Muhammed'e,
O mübarek alında.
Yenmişken baş düşmanı,
Söndürmüşken alevin yankısını,
Tek sesle konuşur, tek sesle duyarken, ben
Körlüğünü ve uykunu yen!
Duy beni ve yankımı,
“Lâ ilâhe!” der iken ben.

Göklerde ararken temelimi,
Fark etmişken benliğimi,
Bilmişken bilmeyi,
Gel,gel seyret beni.

Duyuyorsun beni, biliyorum.
Camiinin minberinde,
Süleymâniye'nin Kubbesinde
Duyuyorsun insanlığın kendisinde.

Biraz daha ara,
Zaman denen hayat süzgecinin içinde.
Beni göreceksin,
Ezel ile ebed arasındaki sonsuz çizgide.

Duy beni;
Yüz yıllardır çektiğim zulmün,
Hıçkırıklarında.
Sonsuz kez ettiğim göçlerin ortasında.

Diyorum ki sana;
Kıpırdayamazken onun izni dışında kıl,
Ne olduğunu sanıyorsun sen; ey kul!

HİRA VE ÇÖL

Hıra'da sessiz bir gece vaktinde başladı her şey. Alemlerin gerçek sahibine (cc) aitti söz. Konuşan o olunca anlamsız olan her şey bir anda anlamını bulmuştu. Ve onun dilinden insanlığa ilk emanet edilen söz. "Ey insan okuduğun her şeyi artık benim adıma ve benim namıma oku" idi. Ve insan artık her şeyi O'nun (cc) adına okudukça anlam bulacak ve anlamla buluşacaktı. Ne ki O'ndan (cc) uzağa düşse anlamını da kaybedip derin bir çukura düşmüş gibi unutulacak ve yok olacaktı...

Ve o günden sonra artık hiçbir şey beşer için eskisi gibi olmayacaktı ve olmadı da. Beşer olarak geliş, insan olmaya doğru çevirmişti yolunu zira. Bu yolun ilk kodlarını da varlığın sahibinden 'oku' diye almıştı bir gece vakti. Oku fakat O'nu (cc) unutmadan O'nu(cc) atlamadan O'nu(cc) devreden çıkarmadan. Zira bu okuyuş ile varılacaktı ötelede insanı bekleyen sonsuz mutluluklara ve yüreğini yakan ayrılıkların, vuslat diyarına dönüşünü izlemek yine bu okuyuşla mümkün olacaktı.

Dedik ya artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Zira 'oku' diyen o yüceler yücesinin daha ilk sözüydü bu ve söz devam edecekti örtüsüne bürünen en sevgiliye ve dolaylı olarak bütün mü'minlere. Madem okudun ve bu okumayı sebepleri bir kenara iterek sadece onun adına ve onun namına yaptın artık sana doyasıya uyumak, doyasıya gülmek, doyasıya yemek, yani dostum doyasıya lezzet yok. Sen artık bin bir çileyle yoğrulmuş örgülerle çevrili bir yolun yolculuğuna soyundun.

Çile dedimse korkma, bu yüreği besleyen ve hatta büyüten olgun kılan mukaddes bir çile. Öyle ki bu çileyi tattığında tatmadığın günleri sana pişmanlıkla hatırlatacak bir çile...

Artık sözün sultanı 'kalk' diyecek sana. Örtülerini, bahanelerini, tembelliğini at üzerinden ve başla. Herhangi bir yerden fakat ilk vakitte ve tez zamanda başla. Zira ömür az iş çok. Girilmesi gereken kalp, kazanılacak yürek, temizlenecek fikirler çok. Evvela kendinden ve sonra elinin yettiği her yerden sorumlusun artık. Anlayacağın durmamalısın orada öylece.

Gelin dostlar,
Kavgaya tutuşan küflü
yüreklerin ortasında onun
bıraktığı kutlu mirası
paylaşalım aramızda. Biz
paylaşalım o sevinisin,
biz paylaşalım rahmet
tebessüm etsin. Giderken
bu diyarda Alemlerin
Sahibi'ne (cc) anlatacak
hatıralar biriktirelim...

Ve
durmadı en sevgili... Hıra'dan inip üzerinden
örtüyü attığı günden beri doyasıya yemedi, doyasıya
içmedi, doyasıya uyumadı...doyasıya kanmadı... Yol
yorgunuydu yine durmadı, savaş yorgunuydu yine
durmadı. Yorgun elleriyle inşa etti Suffa Ashabı'nın
mürekkkep yalayacağı o güzeller güzeli mektebi. Hiç-
bir şey yoktu; önce mescid ve mektep dedi. Ve mescid
ve mekteple başladı her şey. Dar'ul Erkam'la manevi
temelleri atılan suffanın maddi temelleri de yorgun
ellerle atıldı Medine'de. Ve o temeller üzerine inşa
edildi İslam'ın yükselen çınarları...

Yıllar geçti, o (sas) aramızdan ayrılmış belki asırlar
oldu. Zaman çarkında ne de çok şey geçip gitti ve ne
çok eskidi bir şeyler. Eskimeyendi O'nun (sas) suffası.
Mirasıydı Ebu Zer'e (ra) göre..ve o ne çok haklıydı.
Hangi Peygamber giderken, ardından kızıl akçeler
bırakmıştı ki... O da (sas) bırakmadı. Fakat öyle
eskimeyen şeyler bıraktı ki... Ve bıraktıkları bugün
paylaştıkça çoğalan bereketli bir hazine gibi...

Gelin dostlar,
Kavgaya tutuşan küflü yüreklerin ortasında onun
bıraktığı kutlu mirası paylaşalım aramızda. Biz
paylaşalım o sevinisin, biz paylaşalım rahmet tebessüm
etsin. Giderken bu diyarda Alemlerin Sahibi'ne (cc)
anlatacak hatıralar biriktirelim...

HAYATI ÖZÜ-GÜRCE YAŞAMAK

Başlık ilgi çekici bir o kadar değişik aynı oranda da çeldirici olabilir. Zira kaleme alınan her cümle okuyanı çelip onu silkelemek ister. Duyduğumuz kavramları idrak etmekte zorlanıyoruz zira okumak en son aklımıza gelen “şey”. Şey dememiz bile ona verdiğimiz değeri gözler önüne seriyor. Kavramları anlamakta güçlük bile çekemiyoruz artık. Çünkü derdimiz yok, “Derdi olan okur. Derdi olmayan da okuyarak dert sahibi olur.” öyle diyor yazar.

Toplum olarak değerlerimize/eylemlerimize/ör-fümüze yabancılaştıkça hayata yabancılaşıyoruz. Sekülerizmin getirdiği dünyaya meyletme bizi bütün bağlarımızdan koparıyor koparmaya devam ediyor. Kırılma bizi robotlaştırıyor. Kırılma sanki dertlerimiz, hislerimiz, düşüncelerimiz arasında. Bu da bağ kurmamızı zorlaştırdığı gibi olan bağları da koparıp atıyor. Sonuçta insan suretinde robotlara dönüyoruz. Küresel dünyanın tiranları tüm beşerin gündemine yön veriyor. Yön verirken kullandıkları en büyük silah ise sağdan yaklaşan teknoloji oluyor. Ve sıralama asla değişmiyor: göz kayıyor, gönül kayıyor, ayaklarda kayıyor. Biz ise geçmişimize yabancılaştığımız/yabanileştığımız için bir değer ortaya koyamıyoruz. Bu kırılmalar büyük sapmalara yol açıyor. Bu konular ‘mevzuu’muz’ olmadığı için ‘mevzii’mizi belirleyemiyoruz. Nazarımızın manzarayı oluşturacağı aklımıza bile gelmiyor. Manzaramızı kaybedip bizim için oluşturulan çölde seraplar görüyoruz. Bu seraptaki temel hedef de bizi susuz(değersiz) bırakıp akbalalara yem etmek. Nedense bize gösterilen hedefe ulaştığımızda, onun sadece bir hayalden ibaret olduğu gerçekliğiyle yüz yüze geliyoruz.

Gençler olarak bizlerin hayatına yön veren şeylerin ehemmiyetini kavramalı ve hayatımıza kandil olacak kavramları/değerleri bilmeli, hatırlamalı ve üretmeliyiz. “GENÇLİK BİR KERE YAŞANIR ÖZGÜRCE YAŞA!” sloganımız bangır bangır karşımıza çıkıyordu ekranlarda. Neresini özgürce yaşayabildik? Özgürce yaşa derken bizlere, gençlere ne sunuyorlardı biliyor muyduk? Kaderin bizim omuzlarımıza yüklediği sorumluluğu gençliğimizi özgürce yaşayarak mı taşıyacaktık? Yoksa Allah’ın ilk soracağı sorulardan olan ‘Gençliğini nerede harcadın?’ sorusuna eylemlerimiz cevap verebilecek miydi?

Peki o kadar laf söyledin önerin var mı diyorsanız, teklifsiz tenkit tahribatla sonuçlanır diyorsanız acizane bir teklif üretilmiş aktarmak bize düşer. İşte hayatı Özü-gürce yaşamak gençlerin ve gençliğini görmüş geçirmiş olanların hayatına soru sorarak başlaması gerekir. Çünkü şöyle duyduk: Soru sormak yola çıkmaktır. Türü ne olursa olsun, her yolculuk soru sorarak başlar; fakat zannedildiği gibi cevaplarla bitmez. Her cevap yeni bir sorunun üretim mekanizmasıdır. Yani insan=soru diyebiliriz. Soru soran hayatına anlam katar. Anlam katan da eylemlerinde anlamı yoğurur. Bu birliktelik kişiyi beşerden ayıran en temel fark.

KAYIP SÖZLER

Söylenmemesi gereken sözler biriktirdim içimde
Her gün bir çığ gibi büyüyen
Büyüdükçe beni de içine alan
Yavaş yavaş içinde eridiğim
Çokça sözler biriktirdim içimde

Duygular ve düşler biriktirdim içimde
İçinde tutanı bir mengene gibi ezen
Yaşayanı bulutlara taşıyan
En güzel ama en ağır
Duygular ve düşler biriktirdim içimde

Biriktirilen sözler, ne zaman söylenir
Biriktirilen duygular ne zaman yaşanır
Gerçek olur mu düşler
Yoksa ben kaybolup gider miyim bu girdapta
Derde درمان derdin kendisidir derler
Tek درمان zaman ilacıdır bana
İlâcı içerim, içtikçe biter, درمان bulurum derdime

Abdulsamet Karaarslan

BİR YAŞAM TASAVVUR EDİYORUM

Bir yaşam tasavvur ediyorum.

Bir gün karanlıklar çıkar aydınlığa,

Kilit vurulur geceye, gün aydın olur. Bu sefer günaydın sözü anlam kazanır

Ve sıkıntı, zorluk, dert kepengi kapanır; bir daha açılmamak üzere

Kaybettiklerin döner geriye, arzuların tamam olur. Kafanı yastığa koyduğunda rahatça uyursun. Kâğıttan kelepçeler çıkarılır yaptığı baskıdan kangrene döndürmüş ellerinden. Her defasında yüzüne kapanan kapı açılır,

“Gönlüm hep seni arıyor neredesin sen” dediğin dizinin dibine oturur,

Ve köşesine baktığında boş olan yer dolar artık.

Elinde şeker, annesinden daha çok hayatının sillesini yemiş çocuk güler artık.

Dünya Barış dolu, iyiliğin karşılıksız yapıldığı bir dünya.

.....

Çok şey dedim dimi. Nasıl desek: evet evet, çok salladım, attım, uçtum diyelim güzel Türkçemizle.

Nasıl sorusu belirdi mi aklında?

Sahi nasıl olacak bu ya? Dert bitmiş aydınlık her yer.

EMR-İ BİL MARUF NEHY-İ ANİL MÜNKER VE ASHAB-I KARYE

“Mü’min erkek ve mü’min kadınlar birbirinin dostu ve yardımcısıdır. Onlar iyiliği emir ve tavsiye eder, kötülükten sakındırırlar. Namazı dosdoğru kılar, zekâtı verirler, Allah’a ve Rasulü’ne itaat ederler. Allah da onlara merhametiyle muamele edecektir. Şüphesiz Allah karşı konulmaz bir kuvvete sahiptir, her şeyi yerli yerince yapar.”

İnsanoğlu ebedî âlem için yani ahiret için yaratılmıştır. Dünyada da ahireti kazanmak için kötülükleri ıslah iyilikleri çoğaltmak üzere bulunmaktadır. Bizim yaratılış kodumuz budur. Bu imtihanda insanın en büyük yardımcısı yine insandır. Eğer böyle olmasaydı bize doğru yolu göstermek üzere görevlendirilen peygamberler insan olmaz meleklerden seçilirdi.

Peygamberler ve onların varisleri âlimler hiçbir ücret ve karşılık beklemeden hakkı tebliğ ederler. İşte yukarıdaki ayetin, “Mü’min erkek ve mü’min kadınlar birbirinin dostu ve yardımcısıdır. Onlar iyiliği emir ve tavsiye eder, kötülükten sakındırırlar” bölümü bizi birbirimize karşı Sevgili peygamberimizin de mübarek hadislerinde belirttiği üzere merhametli ve sorumluluk duygusu ile hareket eden “yarın bu kardeşimi Allah, benden soracak” şuuru ile dertli olan müminler olmaya çağırıyor. Sevgili Peygamberimiz’in (sav), şu hadis-i şerifi her mü’minin diğer kardeşinden sorumlu

olduğuna dair güzel bir örnektir:

“Mü’minler birbirini sevmekte, birbirine acımakta ve birbirini korumakta bir vücuda benzerler. Vücudun bir organı hasta olduğu zaman, diğer organlar da bu sebeple uykusuzluğa ve ateşli hastalığa tutulurlar.” (Buhârî, Edeb 27; Müslim, Birr 66).

Bu kutlu görev yani emr-i bil maruf nehy-i anil münker görevi bizim Allah’a karşı sorumluluğumuz, toplumun ihyası için vazifemizdir. Bizi eski ümmetlerden ayıran en mühim özellik budur. Bakınız Rabbimiz ne buyuruyor:

“Siz insanlar için (insanlığın fâidesi için gaybdan, yahud levh-i mahfuzdan seçilib) çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülükten vaz geçirmeye çalışırsınız. (Çünkü) Allaha inanıyorsunuz.”

İşte Rabbimiz, bize bu önemli sorumluluğu yüklerken, ‘bunu yapmalısınız, çünkü Allah’a inanmanın şartı bu’ diye adeta önemli bir uyarıda bulunuyor.

Toplumsal sorumluluk anlamında da Sevgili Peygamberimiz (sav) bu görevin önemini güzel bir örnekleme ile ifade ediyor:

Nu’mân İbni Beşîr radiyallahu anhümâ’ dan rivayet edildiğine göre, Nebî sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

“Allah’ın çizdiği sınırları aşmayarak orada duran-

larla bu sınırları aşip ihlâl edenler, bir gemiye binmek üzere kur'a çeken topluluğa benzerler. Onlardan bir kısmı geminin üst katına, bir kısmı da alt katına yerleşmişlerdi. Alt kattakiler su almak istediklerinde üst kattakilerin yanından geçiyorlardı. Alt katta oturanlar:

Hissemize düşen yerden bir delik açsak, üst katımızda oturanlara eziyet vermemiş oluruz, dediler.

Şayet üstte oturanlar, bu isteklerini yerine getirmek için alttakileri serbest bırakırlarsa, hepsi birlikte batar helâk olurlar. Eğer bunu önlerlerse, hem kendileri kurtulur, hem de onları kurtarmış olurlar.”

Peki, bizler için her konum ve konuda en güzel örneği teşkil eden Peygamberler bu vazifeyi nasıl ifâ etmişler bi de ona bakalım ve yazımızı noktalayalım.

Kur'an Yasin suresi'nin ikinci sayfasında sapkın bir kavimden (ashabu-l karye) bahseder.

Daha sonra diğer ikisine katılan elçi ile birlikte tam üç elçi gönderir Allah Teâlâ bu kavme. Dert bellidir. Yoldan çıkmışlardır. Uyarılmaları gerekmektedir;

Biz onlara iki elçi gönderdik, ikisini de yalanladılar; bunun üzerine [onları], üçüncü biri ile destekledik ve bu (elçi)ler, “Bakın, biz Allah tarafından size gönderildik!” dediler.

Tabi dünya tarihinde geçmiş diğer kavimler gibi onlarda elçileri yalancılıkla suçladılar;

Berikiler: **“Siz de bizim gibi ölümlü insanlarsınız!” diye cevap verdiler,** “Ayrıca Rahmân, herhangi bir vahiy de göndermiş değil. Siz sadece yalan söylüyorsunuz!”

Muhammed Esed tarih boyu süre gelmiş olan bu hastalıklı zihniyeti şöyle tarif etmiştir;

“Onlar, ‘Allah insana hiçbir şey vahyetmemiştir’ derken Allah'ı gereği gibi kavramadıklarını göstermişlerdir”. Yukarıdaki ayet, Allah'a “inandıkları”nı düşünen, ancak bu “inanc”ın pratik hayatlarına müdahale etmesine izin vermeyen insanlara hitab etmektedir: Onlar dine sadece müphem bir duygusal rol yüklemek ve vahyin objektif gerçekliğini inkâr etmek suretiyle, bu tavırlarını haklılaştırmaya çalışırlar -oysa vahiy kavramı, mutlak ahlakî değerlerin Allah tarafından tesisine ve insanın onlara tam teslimiyet ile yükümlü olduğuna işaret eder.

Artık elçilerin sabır imtihanı başlamıştı. Yorulmadan, bıkmadan, bunlardan adam olmaz demeden sabırla vazifelerini yerine getirmeye başladılar:

Elçiler, “Rabbimiz bilir ki” dediler, “biz gerçekten size gönderilmiş elçileriz;

Fakat bize emanet edilen mesajı size açıkça tebliğ etmekten başka bir şey ile yükümlü değiliz”

Karye halkı azgınlığına devam ediyor ve daha da ileri giderek elçileri ölümle tehdit ediyordu. Elçiler sabırla, amaçlarının sadece onları ebedî saadete ulaştırmak olduğunu söylelerde nafileydi. Tam bu esnada müfes-

sirlerin Habîbü-n Neccar adını verdikleri bir zat ortaya çıkıyor ve kendisinin bu kutlu elçilere iman ettiğini haykırıyor;

Ötekiler,“Doğrusu,” dediler, “bize uğursuzluk getirirdiniz! Eğer bundan vazgeçmezseniz sizi mutlaka taşılayacak ve başınıza bir bela saracağız!”

Elçiler şöyle cevap verdiler: “Kaderiniz, iyi de kötü de olsa, sizinle birlikte olacaktır! Hakikati can kulağıyla dinlemeniz isteniyorsa bu sizce kötü bir şey mi? Hayır, fakat siz kendinize yazık etmiş bir toplumsunuz!”

Kentin en uzak ucundan bir adam koşarak geldi ve “Ey kavmim!” dedi, “Bu elçilere uyun!

Bu iman eri, (Habîbü-n Neccar) emr-i bilmaruf nehy-i anil münker vazifesini korkmadan açık yüreklilikle yapıyor ve sapık kavmine şu önemli iki soruyu soruyor:

1-Kavmim! Bu gelen kişiler sizden bir ücret istiyor mu? Bu söylediklerinin karşısında bir menfaatleri var mı?

2-Bunlar hidayet üzere olan insanlardır. Bunların yaşantılarında bir ahlaksızlık bir yanlışlık görüyor musunuz?

Sizden hiçbir karşılık beklemeyen ve kendileri doğru yolda olan bu kimselere uyun!”

Tebliğ elçilerinin iki önemli özelliği vardır. Öncelikle kendileri örnek insanlardır. Sonra da söylediklerini Allah için söylerler. Herhangi bir menfaat beklemeyen, ayıplanmaktan korkmazlar. Azgın kavim bu güzel insanında nasihatlerine kulaklarını tıkar ve onu şehit ederler. Son nefesini vermek üzere olan bu kutlu insan bir tebliğ erinde olması gereken hassasiyetle hâlâ kavmini düşünüyor ve ‘keşke Rabbimin bana olan nimetini kavmimde görseydi de iman etseydi’ diye iç geçiriyordu. Kur'an bu anları şöyle anlatıyor:

“[Bana gelince,] neden beni yaratmış olan ve hepinizin dönüp varacağı Allah'a kulluk etmeyeyim?(Neden) O'ndan başka ilahlar edineyim? O zaman Rahmân bana bir zarar vermek isterse ne onların şefaati zerre kadar fayda getirir, ne de (bizzat kendileri) beni koruyabilirler:İşte o zaman ben apaçık bir sapıklığa düşmüş olurum!”

“Ey kavmim, ben sizin Rabbinize iman ediyorum: öyleyse bana kulak verin!”

Ve ona: “Cennete gir[eceksin]!” denildiğinde (15) “Keşke” dedi, “kavmim bilseydi, Rabbimin benim geçmişteki günahlarımı bağışladığını ve beni saygın kişiler arasına dahil ettiğini!”

Değerli dostlar!

Hepinizi her şeyin sahibi Yüce Allah'a emanet ederken, hakkı söyleyen ve yaşayan güzel Müslümanlardan olmanızı temenni ediyorum. Selam ve dua ile...

Dosya: Feridüddin-i Attâr ve Tasavvuf

İşit beyim! Attara daıdır bu sözler,
Kalbden kalbe geçmiştir Allah ile beraber

13'ünde gelmiş, fikretmiş o
Her sözü bizler için söyler olmuş o

Attar Ferîdüddin kendini alın teri ile kazanılmış bir çuval samandan daha kıymetli görmüyor.

“Önce gerçek şey bu, Hak’tan korkmamız,
Sonra lazımdır, helalden lokmamız. “ (S. 33)

Mantıku-t Tayr kuşlarının geçtiği o yoldan, vadilerden büyük zorluklar içinde geçtiğini, Simurg sırrına erdiğini ve vücudun vahdet olduğunu keşfettiğini bize gösteriyor.

Ey oğul! diye başlayıp hepimize bir baba şefkat ve samimiyetiyle yaklaşan Attar’ın; bu yolları vadileri aşmış bir adamın öğütleri de ancak alın teri ile kazanılmış bir çuval saman ile ölçülebilir. Her öğüt bir hayat. Her öğüt bir nefes. Her öğüt bir tefsir. Ve aslında bütün öğütler tek bir öğüt için: En büyük cihat olan nefis savaşı.

“Akli çoklar şükreder her nimete,
Nefse hâkimler erişmiş izzete.

Ahmak insan olmuş elbet ol kişi,
Hep nefis ardında koşturur işi. “ (S. 12)

Nefsi ıslah etmenin yolunu da göstermiştir bize Attar;

“Nefsi ıslah istiyorsan çek çile,
Hatta kurtulur nefsin dertten bile!” (S. 13)

Bu günlerde hepimiz o kadar konuşuyoruz ki bırakın karşımızdakini kendi söylediklerimizi bile duyamıyoruz. Bunun altında yatan sebep riya mıdır?

“Ağza hapsolsun dilin, boş söz deme,
Başkalardan iltifatı bekleme! “ (S. 15)

Riya sesini bile duyamazken gönül sesini nasıl duyar bu kulaklar.

“Hem amel yapsan ve sokmazsan riya,
Hep saçar elbet iman ziya! “ (S. 15)

İhlas yoksa niyet bozuk demektir. Bozuk niyetle hangi namaza caiz denebilir?

“Kim ki yapmış boştur ihlâssız âmel,
Has kul olmak üzere tutmazmış temel. “ (S. 16)

İhlas her işi Rıza-yı İlahî için yapmaktır. Ayaktayken, otururken ve yan üzeri yatarken Allah’ı anmaktır.
(Âl-i İmran-191)

“Her sabah, akşam zikir kalsın diri,
Kalma gâfletlerde doldur günleri!

Sen unutmuşsan eğer Allah’ı hem,
Oldu şeytan yoldaşın, gerçek demem.” (S. 34)

Aziz Mahmud Hüdayî’nin kesemediği tavuğu misali; O’nun her daim bizi gördüğüne iman etmektir. Her an ölümü hatırlamaktır,

“Faydasız, dert çekmemiz dünya için,
Sonda gerçektir senin ölmekliğin!” (S. 19)

Hep Allah korkusu ile yaşamaktır;
“Hak azabından olanlar korkusuz,
Mümin olmaz, kâfir olmuş kuşkusuz!” (S. 19)

Dünya zevk ve lezzetlerinden vazgeçmektir. Tek gerçek düşmana yenilmemektir;

“Lezzeti dünyayı hep atmak gerek,
Ehl-i dilden el etek tutmak gerek.

Koşma nefsin ardından asla sen,
Bil ki fânidir cihan aldanma sen!” (S. 19)

Halktan uzaklaşıp Hakk’a yaklaşmaktır;

“Ey oğul, sen Hakk’ı çok anmanla bak,
Gulyabanlar misli ol halktan uzak.” (S. 25)

Bugün maalesef insanlığımızın her şeyden öne getirdiği dışı değil, içi parlatmaktır;

“Ey zavallı, süslemek boştur dışı,
Gönlü parlatmak için sürsün koşu!

Geç hevesten kul ol Allah’a yeter,
Eski hırkan kâfi, örtünsen eğer.” (S. 21)

Kendini sürekli sorgulamak ve zor olan işneyi batırmaktır;

“Ahmağın ilk vasfı, aybın görmemek,
Başka suç bulmak için harcar emek.” (S. 30)

Midemiz Ramazan dışında oruç görmemiş, taşmış da taşmış. Hastalık her yanımızı sarmış. Maalesef hayvandan farkımız kalmamış. Gözlerimiz her daim uykulu. Akıl unutmuş teheccüdü. Bir gece kalkıp da ibadet edene, artık demek lazım Allah’ın has kulu!

“Uyku dolmuştur zavallı her gecen,
Kabre bir mum, bir ışık sun önceden!

Ey oğul, pek çok yatarsın sen uyan;
Sen ayıksan, ayılırsın uykudan!” (S. 20)

Yazdığım her doğru cümlemin sonuna bir beyit ekleyebilirim. Attar’ın öğütleri padişahdan dilenciye kadar herkese hitap ediyor. Aradığınız yardım, size uzanacak bir el burada bekliyor. Herkesin okumasını ve hayatına tatbik etmesini gönülden arzularım.

Zihindeki iğneleri tek tek söken, kalbe masaj yapan, size ihlâs suyu uzatan ve Allah’tan geldiğini hatırlatan böyle bir dost zor bulunur.

“Derde düşsen umma fertlerden nefes,
Bilki Hak’tır hep feryada veren ses!”

Mantıku't Tayr - Kuşların Diliyle

Rahmet, bolluk ve esenlik üzerinize olsun.

Doğunun Endülüs'ü olarak kabul ettiğim Horasan'ın alim şahsiyetlerinden Feridü'd-din Attar henüz birkaç yıl önce, lise yıllarında edebiyat dersimize renk katan isimlerden biriydi. En azından benim için. Böyle diyorum çünkü edebiyatın günümüz gençliğindeki yankısı pek hoşuma gitmiyor. Bir sayısal sınıfında okumuş olmam dolayısıyla bu konuda tenkitlerle doluyum. Hakkımızda hayırlısı. Yine de kendimce gayret sahibi ümitvari bir kulum.

Kardeşim Furkan Samsama'nın teşvikiyle Attar'ın Mantıku't-Tayr eserinin Mustafa Çiçekler hocadan tercümesini temin ettim.

Hocamızın kalemine sağlık. Bilhassa açıklamalarından çok faydalandım. Ama kitabını bitirmem mümkün olmadı. 4724 beyitlik eser Türkçeye tercüme edilince bana ağır geldi.

Fakat anladığım kadarıyla (Mustafa Çiçekler Hoca'nın açıklamaları sayesinde) Feridü'd-din Attar'ın kitabının anahatlarını sizlerle paylaşmak isterim.

Onun hikmeti aslında herkese bir sorumluluk yükler. Her şey onun birliğine gark olmuş,

Ama şaşılacak şey ki o herkesi kollar gözetir. Gark olmak ne ki! Tümüyle büyüüne kapılmış

Kitabın ilk kısmında Allah'ı, peygamberi Hz.Muhammed sallallahu aleyhi vesellemi ve dört halifesini tanıtan bir kısım var. Yukardaki beyitler Allah'ı tanıtan kısımdan.

Alegorik (temsîl üzerinden) anlatım kuşlar, bilhassa Süleyman aleyhisselamın kıssasındaki kuşlar, ile sağlanmış. Esasen bu kuşlarla mesnevi (şiir ile hikâye anlatma) yazma o dönemlerde bir kültürmüş.

Kuşlar çeşit çeşit tabii. Amma bir Hüdhüd ve Simurg var ki onlar başka. Hüdhüd'ün diğer kuşlara bir çağırısı var:

Biz artık bir padişaha (padişah Simurg) sahip olmalıyız diyor. Ve bu padişahı aramaya Kaf Dağ'ının arkasına ulaşmaya davet ediyor.

Fakat dedik ya alegorik anlatım diye, bu kuşlar aslında gerçek hayattaki dervişlere denk. Dervişlerin hakikatini izini sürmesini bu şekilde anlatmış yazar.

Tabii her dervişin harcı da değil bu iş. Kimisi baştan vazgeçiyor kuşların, kimisi yolda perişan oluyor, kimisi ise yolculuğun sonuna ermeyi başarıyor.

Vahdet-i Vücut'a ulaşanlar 'Halkın Hakk'ın zuhuru, Hakk'ın halkın bütünü olduğunu' idrak ediyor.

Neymiş mesele? Bizim dervişlerin çıkarması gereken sonuç, yaşamlarında değiştirmeleri gereken hakikat buyruğu neymiş?

İşte burada karar sizin.

İşit beyim! Attara dairdir bu sözler,
Kalbden kalbe geçmiştir Allah ile beraber

13'ünde gelmiş, fıkretmiş o
Her sözü bizler için söyler olmuş o

Alemi gezmiş, seyreylemiş kaftanıyla
Dünyaya bir post bırakmamış bilmem şunca yılda

Evlat, mülk, kazanç bilmemiş,
Kapatmış gözünü, yola revan eylemiş

Öğüt almış sefilin birinden,
O sefil ki, Rahman ile beraberken

Kafi gelmiş, dost ona baki,
Kalbine merhem, gönlüne saki

Aza tamahmış bildiği meğer,
Azdan öte yolu, yok bilmiş meğer

Düzmece, kurmaca laflar azmış, hem
Esir düşse dahi, üzülmez tek dem

Ölümünden korkmayı şirk bilmiş hem
İbrahime ataşı gül-zar kılan var iken

Her beytte sorar olmuş bize,
Yaradanı her dem hatırlayalım diye

Bildikleri azmış, tek bildiği Rabb,
Tek bildiği Rabb'ken, Attâr'a ne uğrar azab?

YUNUS'UN ODUNLARI

“Eğer sizden sokakları süpürmeniz istenirse, Michelangelo’nun resim yaptığı, Beethoven’ın beste yaptığı veya Shakespeare’in şiir yazdığı gibi süpürün. O kadar güzel süpürün ki; gökteki ve yerdeki herkes durup “burada dünyanın en iyi çöpçüsü yaşıyormuş” desin.” (Martin Luther King 1929-1968)

Bizim Yunus’un (1238-1320) çok bilinen bir hikayesi vardır. Dergâha odun toplamak için çıktıklarında Yunus sadece düz odunlar toplayıp getirirmiş. Çevresindekiler de ona “yakmak için topladığın odunların düz olmasına ne gerek var ki” dediklerinde onlara şu cevabı verirmiş; “Tapduk Emre’nin kapısından eğri, odun bile girmemeli”.

Eskiden ben de Yunus’un arkadaşları gibi düşünür ve “insan yakacaksa odunun eğrisini yakmalı, düz odunları ise alet ve ya eşya yapmak gibi daha faydalı yerlerde kullanmalı” derdim. Hatta içten içe Yunus’u yapmacık ve gayr-i tabii bir hassasiyet göstermekle itham ederdim. İş hayatının ilerleyen dönemlerinde bundan 5-6 yıl kadar önceydi Türkiye İhracatçılar Meclisinin düzenlediği İNOVASYON konulu bir sempozyuma katıldım. Sunum yapan profesyonel bir inovasyon danışmanı Yunus’un bir şiirini okudu. Amacı, inovasyonun teknik terim olarak yabancı kaynaklı olmasının önemli olmadığını; kalite, yenilik ve orijinallik kavramlarının aslında bizim gelenek genlerimizde ve kültür kodlarımızda zaten

bulunduğunu ortaya koyabilmektir. Şiiri ilk defa duymuş ve çok etkilenmişim. Konumuzla ilgili kıtası şöyle;

Çevik bahrî olmak gerek
Bir denize dalmak gerek
Bir gevher çıkarmak gerek
Sarrafı onu bilmez ola

Yani, “gerekli işi yapabilecek güç ve bilgiye ve bunu yapacak özgüven ve cesarete sahip bir denizci olmalı insan. Denizin dışında denizci olmak mümkün değil; denize dalmakla ancak denizci olunabilir. Denize dalar iseli boş değil; bir mücevherle çıkmalı. Çıkardığı mücevher ise sıradan, herkesin bildiği türden değil; mücevher uzmanı olan sarraflar tarafından bile daha önce görülmemiş olmalıdır” diyor. Yaptığın işin en iyisini, en eşsizini yapmalısın diyor özetle.

Buradan anlıyoruz ki; Yunus’un düz odun toplaması yüzeysel ve göstermelik bir hareket değil; aksine oldukça derinlikli ve arkasında bir inanç ve felsefe bulunan bir davranış şeklidir. Tabii bu inancın ve motivasyonun kaynağında ne olduğunu tesbit

etmek, bu yaşam felsefesinin hangi inanç ilmiğine bağlandığını görmek benim için çok önemli bir görev oldu.

Tam o sıralarda Kur’an-ı Kerim’de Zümer Suresi’ni okuyorduk. Ben ise hep Yunus’un inanç ilmiğini arayan gözlerle bakıyordum Kur’an-ı Hakîm’e. Derken

***Kur'an-ı Kerim'de İHSAN
filinin faili olarak kullanılan
MUHSİN kelimesi 39 kez
geçmektedir. Hepsinde de
sadece bir başkasına iyilik yapan
anlamında değil; iyilik de dahil
yaptığı her işi kaliteli ve güzel
yapan anlamında kullanılmıştır.***

surenin 34 ve 35. ayetlerine geldik ve aradığım tam da orada duruyor. Şöyle diyor Rabbü'l-âlemîn:

39.34 - Rablerinin yanında onlara, diledikleri her şey var. İşte güzel davrananların mükâfâtı budur.

39.35 - Bu amaçla Allah, yapmış oldukları fiillerin en kötülerini siler ve onları yapageldikleri en güzel şeylere göre ödüllendirir.

İlk ayette, MUHSİN sıfatını taşıyan insan tipinden bahsediyor ve onlara ödül olarak kendi istediklerinin verileceğini, kinci ayette ise, öncelikle bu kişilerin yapmış oldukları eylemlerin en kötülerinin silineceğini, üstünün örtüleceğini söylüyor. Devamında ise bu kişilerin yapageldikleri eylemlerin en iyileri/en güzelleri ile değerlendirmeye tâbi tutulacağını ifade ediyor.

YAPMAK (ellezî 'amilû) ve YAPAGELMEK (ellezî kânû ya'melûn) arasındaki önemli nüansa dikkat çekmeden geçemeyiz. İkincisi sürekliliği ifade ediyor. Bu da şu anlama gelir ki; kötü bir işi belli bir süreklilikte tekrar eden kişi MUHSİN sıfatıyla vasıflandırılmaz. Burada kilit nokta MUHSİN kelimesinin anlamında ortaya çıkıyor.

Güzellik yapmayı adet haline getiren. Vazifesini güzel yapan. Hep güzellik yapan. Hep iyi şeyler yapmaya özen gösteren ve yaptığı her ne ise onu iyi, güzel, kaliteli ve sağlam yapmayı adet, prensip ve karakter haline getiren kişi.

Kur'an-ı Kerim'de İHSAN filinin faili olarak kullanılan MUHSİN kelimesi 39 kez geçmektedir. Hepsinde de sadece bir başkasına iyilik yapan anlamında değil; iyilik de dahil yaptığı her işi kaliteli ve güzel yapan anlamında kullanılmıştır. Buradan bakınca şu mesajları çıkarabilirsiniz:

İyilik yapmak yetmez, onu güzel bir şekilde yapmak gerekir. Karşıdakinin gözüne sokmadan yapmak gibi mesela. "Sağ elin verdiğini sol elin görmemesi gibi. (Muhammed a.s.s.)

İman etmek yetmez, güzel ve şirk bulaşmamış bir imana sahip olmak gerekir.

İbadet etmek yetmez, yaptığın her şeyi, sen O'nun

görmesen de Rabbü'l-âlemîn'in seni hep gördüğünü hiç unutmadan yapmaya çalışmaktır. (Muhammed a.s.s.)

Hatta, Saffet Sûresi 113. ayette MUHSİN, ZALİMin zıddı olarak kullanılmıştır.

"Hem ona hem İshâk'a bereketler verdik. İkisinin zürriyyetinden de hem MUHSİN olan var; hem de nefesine açıkca ZULMeden. (37-113)"

Kur'an'dan öğrendiğimiz kadarıyla hem KARANLIK, ZULÜM kelimesiyle hem de ŞİRK, ZULÜM kelimesiyle ifade ediliyor (Lokman.13). Yukarıdaki ayette yüklenen anlamla birleştirdiğimizde, karanlığın zıddı anlamına gelen MUHSİN, ilk olarak, hep aydınlık ve aydınlatan işler yapan aydın kişi demektir; ikincisi de şirkin zıddı olarak tam ve halis bir imana sahip kişi demektir.

Sonuç olarak artık anlıyorum ki; Yunus'un davranışlarının kodları bu ayetlerle ve bu ayetlerin ışığıyla söylenmiş olan Nebevî hikmetlerle bilincine nakşedilmiş. Ve Muhsin bir imana sahip mümin insan her ne yapıyorsa onu en iyi, en kaliteli, en sağlam ve en güzelini hedefleyerek yapmalı. Mevlam muhsinlerimizi çoğaltmamıza yardımcı olsun.

TASAVVUF

Tasavvuf; bir testi su,
Serin mi serin,
Meydan okur alevine
Çöllerin...

Tasavvuf; bir güneş,
Doğunca kalbe,
Ümitsizlik buzulları,
Damla damla çözülür,
Gönül peteklerinden
Ballar süzülür...

Tasavvuf; bir rüzgâr,
İmân üstüne çöken,
Bulutları dağıtan
Düşünceyi,
Şüphelerden arıtan...

Tasavvuf; bir makâm,
Şânı şöreti,
Ünvânı noksan,
Yer ile yeksan...

Tasavvuf;
Pahlı gönül kapısında
Anahtar sesi,
İmân şifresi.

Tasavvuf; bir seldir,
Kibir kirlerini alıp götüren,
Günah kumlarını, silip süpüren,
Yedi kat göklerden
Düşüp köpüren...

Tasavvuf; bir ayna,
Hakk'tan, nûr yansıtır
Kalbe takınca.
Âşıklar, Mâşuk'u görür,
Bakınca...

Tasavvuf;
Gururdan ve kibirden
Fakirlerin dergâhı,
Fikirlerin dergâhı,
Zikirlerin dergâhı,
O'ndan gelen her şeye,
Şükürlerin dergâhı...

YÜRÜ

Ve Kudüs şehri, göklerde yapıлып yere indirilen şehir. Diyor Üstad Sezai Karakoç Kudüs için. Peki biz tanıyor muyuz Kudüs'ü, nedir Kudüs?

Kudüs öyle bir şehir ki birçok peygamberin ayak izlerini taşır. Kudüs şehri, selam yurdu. Kudüs şehri paylaşmanın, imanın şehri. Uğruna çokça kan dökülmüş ve son yüz senedir mahzun kalan şehir. Ve Kudüs, özlemin şehri.

Aslında Kudüs selâm yurdudur, Müslümanların elinde bulunduğu sürece selâm yurdu olarak anılan Kudüs maalesef defalarca haçlı saldırılarına uğramıştır. En son 1917'de Osmanlı'nın elinden çıktığından beri kan ve gözyaşının merkezi durumunda. İsrail'in ilanından sonra ise zulüm maalesef katlanarak devam etti ve ediyor. 100 yıldır Müslümanlar için utancın, acının, hasretin adı Kudüs demek. Hz. Muhammed (s.a.v.)'in miraca çıktığı, Müslümanların ilk kiblesi ve Hz. Peygamber'in Müşşümanlara emanet ettiği mesciddir. Ve dostlarım bugün biz emanete sahip çıkamıyoruz. Bu durumu Rahmetli Mehmet Akif İnan şöyle anlatıyor:

Mescid-i Aksa'yı gördüm düşümde
Bir çocuk gibiydi ve ağlıyordu
Varıp eşiğine alnını koydum
Sanki bir yer altı nehr çağlıyordu

Gözlerim yollarda bekler dururum
Nerde kardeşlerim diyordu bir ses
İlk Kiblesi benim ulu Nebi'nin
Unuttu mu bunu acaba herkes

Burak dolanırdı yörelerimde
Mi'racı yol veren hız üssü idim
Bellidir kutsallığım şehir ismimden
Her yana nur saçan bir kürsü idim

Ancak biz ise, kafamızda oluşturduğumuz putlardan korktuğumuzdan 1.5 milyarlık koca bir ümmet olarak sadece ağlıyoruz. Amerika bizim için bir put hâlinde, yenilmez bir güç olarak algılıyoruz. Ancak unuttuğumuz birşey var, Allah-u Teala'nın Mücadele Suresi'nde verdiği kesin bilgiyi unutuyoruz. Şöyle buyruluyor ayet-i kerimede "Allah: Andolsun (elbette) ben ve elçilerim galip geleceğiz, diye yazmıştır. Şüphesiz Allah güçlüdür, galiptir." Allah, Fil Olayı'nda, Bedir'de, Çanakkale'de Mü'minlere yardım etmiş, zalimleri zelil etmiştir. Ancak bu konuyu konuştuğum bir dostum "İyi de bizde Bedirdekilerin, Çanakkaledekilerin imanı yok ki." Demişti. Yani bugün Allah Müslümanları her geçen gün daha büyük sıkıntıların içine atıyorsa, yardımını bizden esirgiyorsa yapmamız gereken ağlamak, ağıtlar yakmak değil kendimizi sorguya çekip samimiyetimizi sorgulamaktır. Yapmamız gereken konferans salonlarında liseli gençleri doldurup saatlerce ağlamaklı şiirler okutmak değil. 10 sene ağıt yakılsa bile ağlamak vakti geçeli 90 sene olmuştur. Yapmamız gereken artık çalışmaya ve plan yapmaya başlamaktır. Zaten gelecek gençlerdedir. Gayret etmeden, Allah'tan tevfik beklenmez. İslam ilk geldiğinde Bizans ve Sasaniler süper güç idi. 100 sene sonra Sasani diye birşey kalmamışken, 800 sene sonra Bizans'a son veren ise Bizans imparatorunun ciddiye almadığı Resulullah (s.a.v.)'in övgüsüne mazhar olmak için İstanbul'u fetheden Fatih Sultan Mehmet Hân idi.

Yazdıklarımı kısaca özetlemek gerekirse, şu an Müslümanlar acziyet içindedir. İlk kiblemiz işgal altındadır. Daha yeni yeni atılan adımlar hariç ümmet olarak ağlamak daha kolayımıza geldiğinden çalışmayıp halimize yakınıyoruz. Ancak yapmamız gereken, azmetmek çalışmak üretmek ve yardımı Allah'tan beklemektir. Bunu üstad Nuri Pakdil formülize etmiştir yazımı Üstad Pakdil'in bu formülüyle bitiriyorum. YÜRÜ KARDEŞİM AYAKLARINA BİR KUDÜS GÜCÜ GELSİN!

GİRİŞİ BIZZARÛRE SONU MÛPHEM BİR REVİŞ: FELSEFE

“Felsefe mytos’tan logosa geçiştir” şeklinde içeriği çok da belli olmayan, okuyucunun kafasından bir anlam belirtmeyen ve işaret ettiği noktada sahil gözükmeyen bir tanım yapmayacağım. Felsefenin nelik’i sorunu, uzun zamandır düşünürleri zorlayan bir sorun olmuştur. Bu soruya tek bir cevap vermek hem imkânsız hem gereksiz hem de yetersizdir; çünkü her cevap bir mutlaklık iddiası taşır, her cevapsızlık ise bir durağanlık yaratır. Mutlaklık felsefeyi öldürür, yargısızlık ise yaşamı. İşte bu çelişki insanın ne yapması gerektiğine yönelik yönelimini belirler.

Peki ne yapmalı?

Timon gibi nesnelerin yapısını kavrayamayacağımızı, nesneler karşısında yargıdan kaçınmamız gerektiğini ve (bu) düşünün bizi mutlu edeceğini mi düşünmeliyiz? Her tanımın bir tazannum alanı vardır. Dolayısıyla içeri aldığı ve dışarıda bıraktığı alanlar vardır. Bu bakımdan “Felsefe nedir?” sorusuna verilecek her cevap felsefeyi sınırlamak olacaktır; fakat her tanımsızlık ise tanımladığımız şeyi daraltacaktır çünkü felsefede yanlış yoktur. Daha az doğrular vardır. Dolayısıyla yanlış bir fikir yoktur. Her fikir, her düşünce kendi içinde bir tutarlılığa sahiptir. Wittgenstein’in ifadesiyle “Mantıksız olan hiçbir şeyi düşünemeyiz.” Felsefenin tanımına gelecek olursak felsefe en genel anlamda; sistematik düşünceler bütünü, kavram analizi

ve argüman üretme işidir. İnsan, hayat, evren ve Tanrı hakkında düşünmek ve bu düşüncenin oluşturduğu bir fehva-norm evrenine sahip olmaktır.

Felsefe; İnsanın düşünmesi, merak etmesi, şüphelenmesi, şaşırması, dehşete düşmesi, hayret etmesi, devran, seyran ve hayran olmasıdır.

Peki neye?

Bildiği, bildiğini zannettiği; bulduğu, bulduğunu zannettiği şeye. Bazen bulduğu en önemli şeye, bazen bulmak istediği şeye, bazen ise bulmak istemediği şeye.

Her şey her zaman olduğu yerdedir. Her şey, sabittir. Eğer bir değişim kabul ediliyorsa değişim kendisi de kabul edilmelidir. Dolayısıyla insan bir mekân edinmeli, sonra bir perspektifle görmeye çalışmalıdır; çünkü nokta olmadan nazar olmaz.

İşte felsefe böyle bir nazar öğretisidir. Nazar ise bir dünya görüşü yaratır. Dünya görüşümüz ise metafiziğimizin sonudur. Bizi biz yapan metafiziktir. Dünya görüşümüz belirleyen o’dur.

Peki nasıl oluşur?

Felsefe burada devreye girer ve Prometheus’un zincirinden kurtulması gibi haykırı: S’apere Aude!

Ahmet Anapalı ile Söyleşi

Şahit: Selamünaleyküm hocam. Öncelikle mülakat talebimizi reddetmediğiniz için teşekkür ederiz.

A.A: Aleykümselam, Estağfurullah. Mutluluk duy-dum.

Şahit: Öncelikle okurlarımız için soralım, Ahmet Anapalı kimdir?

A.A: 1974 Cerrahpaşa doğumluyum. Bütün eğitimimi İstanbul’da aldım. Lisans eğitimimi Marmara Üniver-sitesi Tarih bölümünde, yüksek lisansımı Marmara Ortadoğu Araştırmaları Enstitüsü Sosyoloji ve Antro-poloji Bölümünde, sosyoloji bölümünde, doktoramı ise Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü’nde tamamladım. 22 yıllık bir öğretmenlik hayatım oldu. Bunun 5 yılı üniversitede, geriye kalanı ise MEB’de geçti. Birkaç televizyonda haftalık programlarım var. İki dergide köşe yazarlığı yapmaktayım. Bir haber sitesinde de yazılarım yayımlanmakta.

Şahit: Tarihte Yürüyen Adam isimli bir TV programınız var. İstanbul ve Türkiye’nin çeşitli yer-lerini yürüyerek anlatıyorsunuz. Peki sizce İstanbul’un özellikle neresi adım adım yürünerek gezilmelidir?

AA: İstanbul çok kadim bir şehirdir. Roma, Bizans ve Osmanlı İmparatorluklarına siyasi olarak, Türki-ye Cumhuriyeti’ne de kültürel bağlamda başkentlik yapmıştır. Tamamı yürünmelidir ancak tamamından kastım sonradan oluşmuş banliyöler değildir. Yani Topkapı sur içinden Eminönü sur içine kadar 18 km tarihi yarımada, Beyoğlu, Galata, Pera, Üskü-dar, Kadıköy sahilleri ve Eyüp benim İstanbul’dan kasıttır. Tarihi yarımada ve Osmanlı döneminde “elviye-i selase” denilen üç vilayet. Buna daha sonra elviyeden vazgeçilerek “bilad-ı selase” denmiş. Se-bebi Üsküdar’ın vilayetten beldeliğe dönüşmesidir. Buraların her sokağı gezilmelidir.

Şahit: Hocam siz de bir akademisyensiniz. Osmanlı’nın yıkılışında o dönemki aydınların da etkisinin olduğu söylenir. Bu geçmişten bu yana değişmemiş ve

aydınlarımız maalesef “bizden” olamamıştır. Bunun sebebi nedir sizce?

AA:Osmanlı İmparatorluğu bizim kurduğumuz 16. Devlettir. Türkiye Cumhuriyeti ise 17. Devlettir. Geçmişte kurduğumuz devletler düşman tarafından yok edilmemiştir. Hep kendini dış mihraklara bağlayan aydın sınıflılar yıkmıştır. Bu tipler dev-letlerimizi bilerek ya da bilmeyerek dış mihraklarla işbirliği yaparak elbirliği ile yıkmıştır. Bunu anlamak için günümüze bakmamız gerekli. Bir gazetecinin ele geçirilen ajandasında yaptığı pazarlıklar bulunmuştur. Almanya’ya sığınan Can Dündar yaptığı için vatana ihanet olduğunu kabul ederken, bu iş karşılığında 600.000 dolar aldığı ortaya çıkmıştır. Memleketin önüne kendi menfaatini koyup, aydın süsü vererek kendini gizliyorlar. Bizim eksikimiz münevver değil, aydın yetiştirmektir. Kelime manasına baktığımızda bile münevver nur saçan, aydın ise aydınlanmış anlamına gelmektedir. Yani aydının aslında ancak kendisine faydası olur.

Eskiden münevver kişi parmak ile gösterilir ama te-vazu gösterirdi. Günümüzde ise insanlar çıkıp ben bir aydınım diyerek geziniyorlar. Aslında akademik olarak hiçbir kariyeri bulunmayan bazı insanlar, şekli bazı işler yaparak kendilerinin aydın olduğunu iddia etmektedirler. Araştırmacı tarihçi ifadesini bile görüy-ruz. Oysa ki tarihçinin işi zaten araştırmaktır. Şu an kavramlar Cemil Meriç’in ifadesiyle; “cehennemi bir raks içerisinde tepiniyorlar.” Şu an bu ülkedeki gerçek münevver sayısı iki elin parmaklarını geçmez. Üç beş kişinin intisabı ile aydın olunmaz. Son dönem-lerin aydınlarından örnek vermek gerekirse: Halil İnalçık, Sezai Karakoç ve Rasim Özdenören’dir. Bir tarafta devletin sırlarını para karşılığında satanlar bir tarafta Rasim Özdenören. Nuri Pakdil, Mehmet Gör-mez ve bazı bürokratlarla evini ziyarete gitmiş yemek yemiştik. Rasim Özdenören devlet adamlarını istediği zaman yanına çağırabilir ve yine cumhurbaşkanını istediği zaman ziyarete gidebilir ve kapıda karşılanır. Rasim Özdenören’in evi Ankara Maltepe’de 40 yıllık bir binanın bodrum katıdır. Kendisine cumhurbaşkanı bizzat ev teklifinde bulunmuş ancak Rasim Öz-denören bu evi emeklilik ikramiyesi ile aldığı ve emeğinin karşılığı olan bu evin onun için en güzel ev olduğunu belirtmiştir. Şimdi bir tarafta devlet sırlarını parayla satan biri diğer tarafta Rasim Özdenören. Fu-lar takıp, top sakal bırakmakla aydın olunmaz, aydın Rasim Özdenören gibidir.

Şahit: Batı edebiyatının en şerefli şahsiyeti sizce kimdir?

AA: Batı'da yaşayıp da dünyayı çok iyi okuyan ve gören, 16. yüzyılın sonuna doğru yaşamış olduğu jeopolitiğe rağmen, "Osmanlı en az 200 yıl daha dünyaya hükmedecektir." diyen, "Kıbrıs Türk'tür Türk kalacak" sözünün gerçek sahibi Shakespeare'dir. Macbeth, Hamlet, Othello oyunları çok önemlidir. Size özellikle Kral Lear, Hamlet, Macbeth kitaplarını tavsiye ederim. 16. Yüzyılda yaptığı Osmanlı tasviri çok önemlidir. Yine Arthur Rimbaud ve Henri Bergson benim modern zamanlarda okuduğum en iyi batılı fikir insanlarındandır. Bergson Spiritualizm (ruhçuluk) ekolünün sahibidir. Akılla aklın olmadığını kanıtlamıştır, yani entüisyonizm (sezgicilik). Diyor ki "Avrupa felsefesi boşuna çırpınıyor, ben 45 sene felsefe okudum, 45 senemi boşa harcamışım. Bu 45 yılın sonunda şunu gördüm, ne kadar uğraşırsak uğraşalım İmam Gazali olamıyoruz." Bunu Sorbonne Üniversite'sinin felsefe bölüm başkanı iken söylemiştir.

Şahit: Bir de Dimitri Kantemir vardır, Osmanlı'yı sever.

AA: Zaten kendisi ömrünün son 20 yılını İstanbul'da geçirmiştir. Evi Balat'tadır. Bu sebeple meselelere merkezinden bakabilmiştir. Ancak Bergson ve Shakespeare uzakta yaşayıp meselelere bu kadar hakimken haklarını teslim etmeliyiz. Bergson dünyanın tüm felsefecilerini toplayıp onlara aklın olmadığını kanıtlamıştır. Bu sırada biri elini kaldırıp "evet verileriniz, delilleriniz, ispatlarınız doğru. Aklın olmadığını anladık ama bunu yaparken yine akli kullandık" demiştir. Bunun üzerine Bergson cevaben "İşte ben de yıllardır bunu anlatmaya çalışıyorum, aklın varacağı son nokta kendini inkardır." demiştir.

Keşke tanısaydınız İmam-ı Gazali'yi ve "İhyâ'u Ulmû'id-Din" eserini bilseydiniz orada şunu görürdünüz "aklı gerdim gerdi gerdim kopacak noktaya getirdim, anladım ki hakikati anlamak kafa ile olmaz" ben ise 40 sene felsefe ile uğraşıp 40 senenin sonunda bu noktaya gelebildim" Bakın bunu 19. Yüzyıl sonlarında Fransa'da söylüyor Bergson. Bu insanlar cins kafalardır. Bernard Russel ya da Toynbee(!) okuyan insanların biraz Arthur Rimbaud'u ve sıklıkla Bergson'u okumasında fayda var. "Şuuraltına Doğrudan Doğru'ya Veriler" isimli eserini kesinlikle öneririm. Bu isimler benim okuduğum sevdiğim isimlerdir.

Şahit: Arif Nihat Asya'nın 'Bize bir nazar oldu, ne olduysa hep azar azar oldu' diye geçen şiirini bir programınızda yorumlamıştınız. Şu an buna nasıl bir

yorum yaparsınız?

AA: Sosyolojide kurbağa pişirme teorisi vardır, bu biyolojik değil sosyolojik bir teoridir. Tıpkı kurbağa gibi toplumların da refleksleri vardır. Örneğin toplumumuzun ahlak yapısına tamamen ters bir şekilde Fatih'te gezilse idi bu çok sert bir tepki alırdı eskiden. Bu toplumsal bir reflekstir. Ama bunu 10 sene sonra yaparsan tepki almaz, o refleksler ölür. Tıpkı kurbağa gibi. Kurbağaların da parmaklarının arasındaki perdeler termometre görevi yapar. Kurbağayı yukardan kaynar suya atsanız, suya 10-15 cm kala kurbağa o perdeler sayesinde suyun sıcaklığını anlar, yanacağını bilir ve suya değer değmez kendini dışarı atar. Kurbağayı kaynar suya atamazsın. Ancak kurbağayı soğuk bir suya atsanız ve o suyu yavaşça ısıtsanız, kaynatsanız, kurbağa oranın hep o sıcaklıkta olduğunu sanır ve orada pişerek ölür ama farkına varamaz. Toplumlar da böyledir, her şey azar azar uygulanır. Arif Nihat Asya'nın bu şiiri ile bu teori birebir uyuşur.

Şahit: Büyük bir tarihe sahibiz. Ancak bizi tarihimizden uzaklaştırdılar. Tarih okumayı gençlere sıkıcı olarak lanse ettiler ya da bazı TV dizilerinde büyük Osmanlı padişahlarını keyfine düşkün, haremden çıkmayan kişiler olarak gösterdiler. Tarih okumak toplumumuz için neden önemli?

AA: Tarih okumak bir insanın ve toplumun önünün aydınlanması demektir. Mesela ben bugün olan olayların tarihte yansımalarını gördüm. Örnek olarak milletimiz zaman zaman önemli çıkışlar yapmış önü kesilmediğinde düveli muazzama olmuş, önü kesildiğinde ise zulme uğramıştır. Ya olacağız ya öleceğiz de bu çıkışın kodlamasıdır. Tarihte de büyük çıkışlar yapan liderler ya öldürüldüler ya da biat edildiler. İnşallah bu sefer biat edilecek çünkü liderimizi öldürmek zalimlere nasip olmadı.

Şahit: Tarih sizce belge okuma sanatı mı yoksa belge okuma bilimi midir?

AA: Tarihçinin işi sadece belge okumak değil belgede geçen hadiseyi kavrayabilme kabiliyetidir. Bazı belgeler mesela direkt olarak okunduğu gibi değildir. Örnek veriyorum, Kanuni'nin Fransa'ya verdiği kapitülasyonlar Osmanlı'ya ekonomik zarar vermiştir. Ancak hadisenin arka yüzüne baktığımızda o dönemde İspanya'nın Katolikleri birleştirip lideri olmayı hedeflediğini, süper güç olmaya çalıştığını, Kanuni'nin ise Fransa'yı ikinci bir güç haline getirip İspanya'nın önünü kestiğini görürsünüz. Bu feraset

meselesidir. Dolayısı ile tarihçilik sadece belge okumak değil belge kavramak ve izah etmektir.

Şahit: Gençlere ümmete hizmet etmek için kendini geliştirmek için vereceğiniz tavsiyeleriniz nelerdir?

AA: Bakın ben 43 yaşımdayım, bizim gençliğimiz dönemi 60'lar, 70'ler, 80'ler çok sünepe geçti. 3. dünya ülkesi, patates, soğan üretip Almanya'dan TV alan, gündemi belirlenen, 10 yılda bir darbe yaşayan bir millettik.

En son 15 Temmuz'da böyle bir girişimde bulundular. Bu milleti 10 senede bir darbelerle adam etmeye çalıştılar. Bakın arkadaşlar şu an yaşananlar sizin değil bizim neslimizdir. Reisimiz, 2023 hedefimiz bize aittir. Ülkemizin 2023, 2053 ve 2071 hedefleri ekseninde siz ise 2053 Türkiye'sini oluşturup, sizden sonraki nesile emanet edeceksiniz. 40 yıl sonra nasıl bir Türkiye olacağını görmek istiyorsanız uzaklara bakmayın, aynaya bakın. Çünkü geleceğimizi siz inşa edeceksiniz ve yöneteceksiniz. 2053'te Marslılar gelip yönetmeyecek bizi. Sizin nesliniz yönetecek.

Dolayısı ile boş işlerle uğraşmayın, ailenizin istediği ya da para kazandıracak mesleği seçmeyeceksiniz. 21. Yüzyıl'da güç bilgidir. Siz de en iyi olduğunuz alanda kendinizi yetiştireceksiniz. Şu an güç ABD'dedir ama gelecek değil. Bakın ben Avrupa'da sadece 5 ülkeye gitmedim, ABD'ye de gittim. Emin olun bizim okullarımızda okuyan çocuklar onlarınkinden çok daha zeki. Ancak bizdeki problem insanları alanı dışındaki konularla uğraştırmak. Kendi alanı dışındaki derslerle köreltiyoruz.

Şu anki Amerikalılar, obez, tembel, bencil ve okumayan insanlar. Ancak Nasa'da çalışan ve Plüton üzerinde çalışan mühendis Kenya'lı, onun yanında bilgisayara bakan adam Kazakistan'dan öbürü İtalyan. Onlar adam yetiştiremiyor beyin göçü alıyor. Osmanlı devşirme sistemi gibi farklı milletlerin zekilerini topluyor. Hiçbir gücü gözünüzde fazla büyütmeyin. Bize eziklik pompaladılar bunu aşmaya başladık, tamamen aşmalıyız. Mahallenin kabadayısına biri dokunana kadar öyledir.

Şahit: Tarih okumaya hangi dönemden başlanmalı?

AA: En iyi olduğunuz, en sevdiğiniz dönemden başlayın. Genel olarak merak ediyorsanız, Halil İnalcık'ın Devlet-i Aliyye ya da Nicolae Jorga'nın Osmanlı Tarihi'ni öneririm.

Şahit: Teşekkür ederiz hocam, sağlıcakla kalın.

AA: Asıl ben teşekkür eder başarılarınızın devamını dilerim.

Malcolm X

Bir taş at
Bir taş daha at
Bir şiir ateşle
Bir yumruk yükselt
Sesini yükselt
BİR ÇOCUK YETİŞTİR
Bir maske tak
Duvara bir slogan yaz
Şehitleri an
Bir hayal kur
BİR BARİKAT KUR
Tarihine sahip çık
Sokaklara sahip çık
Bir slogan at
Bir kurşun at
Bir tohum ek
Bir ateş yak
Bir cam kır
TERLE
Sahte belge düzenle
Bir bildiri bastır
Bir kanun kaçağını barındır
Bir yara sar
Bir dostu sevgi göster
SİLAHINI TEMİZLE
Hakikati söyle
Bir miting düzenle
Arkanı kolla
Gökyüzüne bak
İZ BIRAKMA
İşçilerden öğren
Bir yoldaşa öğret
Bir hücreyi ziyaret et
BİR SAVAŞ ESİRİNİ KURTAR
FBI'nın gizli dosyalarını çal
Kendi kalbini çal
Parolayı aklında tut
Bir aynasız silahlandır
Bir füzeyi çalışmaz hale getir
Bir fıkra anlat
Bir plan yap
Bir ümit ışığı gör
İsmi değiştir
Bir teoriyi test et
Bir dogmaya meydan oku
Korkunu kullan
Bir damla gözyaşı akıt
HARİTAYI İNCELE
Hainlerle hesaplaş
Ağırlığını hakkıyla taşı
Biraz daha ağırlık kazan
Sevmek için mücadele et
SEVDİĞİNİ BİR DAHA SÖYLE
Sınırı aş

AKŞAM EVE DÖNÜŞ

Akşam Eve Dönüş
Plan gereği yapacaklarını yapınca insan,
Huzur bulur, Allah'tan...
Sonra eve dönüş, ne güzeldir...
Sokaklarda atılan her adım
Gülümseyen gözler, soğuğa rağmen
Evinin önünde oynayan çocuklar...
Ne güzeldir Rabbim...
Ansızın bastıran kar, görsel şölen sunar
Allah'ımızın emrettiği kadar...
Yürürken üzerimize savrulan kar,
Yüzümüze önden, yandan çarparak akar.
Ne güzeldir seyretmesi,
Trafik canavarı olmadan, çarpışmadan
Toprağa rengini vermesi
Düşüne düşünce giderken evime
50.yıl Baştabya yakını A-101 yanında,
Şehir Kitap Evi yazısı ilişir gözüme.
Kitap ve Kahve
Hemen önündeki sergide dışarıda kalmış kitaplar
Telaşlandırır beni..
Kapıya vurur, abi dışarıdaki kitaplar ıslanıyor, kar yağıyor
Derim demesine... Ben de ki telaşı görmeyince esnafta
Yapayalnız hissettim sokakta
Herhalde gözden çıkardınız onları
Der, çeker giderim kendi dünyama
Üzülerek, bakamadan arkama
Anne, kitaplar da üşür mü?
Üşür elbet, yavrum...
Sen selamı, kelamı kesersen onlardan
Yumuşacık ellerinle okşamazsan
Yüreğindeki sıcaklığı paylaşmazsan
Kitaplar da üşür yavrum...
Hayallerimle konuşurken Cumhuriyette
Pazar yerine giderken
Kar taneleri montumu boyadılar beyaza
Sanki kar adam oldum, aklar düştü saçlarıma
Adam gibi adam ol da, istersen kar adam ol dedim, kendime
Hava ne kadar soğuk olursa olsun, o kadar ciddi
O kadar dimdik ayakta olmak kolay mı sanki
Sıcaklık hissedince ortamda kendini kaybetmek
Terlemek, terlemek toprağa hayat olmak
Bir mum misali yaşatmak için yaşamak
Kolay mı?
Kar taneleri...
Allah'ımızın bizlere çok büyük Lutfü...

HAYAT

Hayat diyordu biri
Ne kadar da acımasız
Ne fakirlik biliyor ne acı
Ne yetimden anlar ne öksüz den

Acılara gebedir hep
Ve her doğumunda ağlatır birilerini
Gün doğar aşar tepeleri
Gönüller yıkar yakar böylece

Birilerini ayırır hep
Ömür geçer hep böyle
Bir kazma bir kürek alır
Mezar kazarsın acılar rafinerisinden

İçinde dertler ziyan olur, hayatın ellerinde
Üzerine yürür cam kırıkları
Sanki kesiyor her yanını kanar en derinden
Ateşe su gibi atlarsın

Dertler alev gibi sarar bedenini
Boğulursun alışamazsın
Bir yağmur olursun bir yangın
Yokluklar dan adım atamazsın

En derine batarsın
Çıkış yolunda yok vazgeçme şansın da
Sonbahar gibi dökülür bedeninin parça parça
Çıglıkların yankılanır odanın duvarında

Acılardan göz yaşı dökersin
Dar ağacından kurtardığın hayatına ağlarsın
Hak etmediğini düşündüğün yaşamı koyar önüne
Sofra düşün acı yemeklerle dolu

Böyle olunca ne yemek yersin- ki yemek nedir onu
da bilmem-

Ne de o sofraya oturmak istersin
Zaten sofraya da oturamadım hiç
Hayat yükünü öyle koymuş ki üstüme ayaklarım dik
durmak tan oturamaz olmuş

Ne dün bilirim
Ne gelecek hayal ederim

Hayır dedi güzel giyimli biri
Sen yanlış biliyorsun
Hayat dediğin mahluktur
Ve Allah vardır bizim için

Bizi sınar böylece
Acıyla zorlukla yaşarsız iç içe
Rızık onun, sofrası onun
Sultan da o şehzade de

Aksilik üzerinde ise
Bil ki bunun müsebbibi sensin
Güzellik dolu ise etrafın
Şükret yakmamış seni fırın

Bir nursun hayatta
Bil ki o yoksa huzursuzsun hayatında
Boşuna aldanma dünya fanisine
Gelir geçer elbet emmisi de dayısı da

Al bağrına bas acıyı da kederi de
Şükret her haline varlığa da hiçliğe de
Rabbine yönel ve dua et içinden
O daha iyi bilir içinin içinden

Belin bükülür belki zorluktan acıdan
Ama yaradan düşünür seni her açıdan
Zalim olan sensin benim
Rahman olan ise der ki rahman da rahim de benim

Ve der ki

Halık, Bâri, Musavvir olan benim
Aziz, Hakîm olan
Semî, Basîr olan
Ğafur, Afüvv olan
İkram sahibi olan benim

Gökleri ve yeri yaratan benim
Güneş, ay ve yıldızları emrine boyun eğdiren benim
Rüzgarları gönderip, buluttan yağmurları indirip
yerden bitkileri bitiren benim
Yeryüzüne dağları diken, aralarından nehirleri akıtan
benim

Geceyle gündüzü uzatıp kısaltarak peş peşe getiren
benim

Seven sevilen, öven övülen benim,
Nerede olsak sizinle beraber olan benim,
Size şah damarımızdan daha yakın olan benim.
O halde kalk ve Rabbinin şanını yücelt!
Kalk ve O'na secde et!

Kalk ve uyar!
Ey insanoğlu Rabbin, insanlığını hatırla...

***Anadolu'ya, Anadolulu gözü
ile bakıyor. Tepeden inme
karanlık saçan aydın sözleri
ile kat'â bir olaya yaklaşıyor,
yaklaşmadığı gibi yazarken ekip
biçiyor, hataya düşenler ile
hataya düşüyor.***

Anadolu'nun içinde, bazen Çatalca'da, bazen Trabzon ve Amasya.

Mezopotamya'nın anahtarı, çilekârların diyarı, samimiyet timsali güzide memleket Anadolu'nun, 1935-1939 yılları arasında, Güntekin'in Bakan Müşavirliği görevini sürdürürken kaleme aldığı, kendine göre değersiz, ehemmiyetsiz, bana göre bu mahmur, mahzun ve yakın dönem tarihinin aynası notlar, aslında yazarın çocukluğunu, gençliğini, dünyaya bakış perspektifini en saf dille okura sunuyor. Susuz bir Diyarbakır sabahında, güneşli bir Adana ikindisinde ve tulûat tiyatrolarında rastladığımız Güntekin, notlarında, bazen bir sosyolog edası ile başladığı yazısına ayağındaki nasır ile son veriyor. Yahut müthiş gözlemlerine ve incelemelerine, motorun arızasını bahane ederek konu değiştirmek suretiyle biz okurları merak içinde bırakıyor.

Anadolu insanının portresini göz kapaklarımızın içine çizen bu kitap, yokluğun ve sefaletin nasıl Anadolu insanı tarafından bir normallikle karşılandığını ve elde olan imkanlarla fevkalade zor vaziyetleri hamt ederek savuşturduğuna şahit oluyoruz.

Elinden kocası alınan bir hanımın, imdadına yetişen sırlı hocaya uğrayan Güntekin, oradan tekrar oteledeki hasta yatağında, gazete küpürünü okumaya devam eder. O gazete küpürünü okuya dursun, o vakit sizin aklınızda bir sorular tufanı uyansın, depreşsin: O zamanlar soda neden eczaneden alınırdı? Temiz su neden bulunmazdı da, zar zor bulunan suya, hastalık dolu kar parçaları atılırdı? Güneşin altında kar nereden bulunurdu? Tren vagonlarında insanlar birbirini kovalamaya çalışırken, yazar neden bundan mesut görünürdü? Ve neden giden cenaze kervanlarına alışıldık bir gözle yaklaşırdı? Sıra sıra yazmaya kalksak buraya, bizlerde, sizlere yazar tarafından açıklanmayan bu çok bilinmezli denklemi daha karmakarışık, keşmekeş hale getireceğiz. Aslında kitaba bilinmezler silsilesi olarak değil de Anadolu'nun iç dinamiklerini anlatan naif bir mütalaa defteri olarak bakarsak, anlatılmak istenen,

vurgulanmak istenen, sıradan gezi yazılarına dahil olmaktan ziyade, bir milletin şartlarını, farklarını betimleyen ve milletin kurtuluş reçetesini de yine sorunun içinde bizlere anlatan bir manifesto olduğunu anlarız, anlamalıyız da.

Yazarın önsözde bahsettiği gibi: sıradan karalama notlarından (...) ibaret olmayan bu kitap, bizleri hayrete düşüren bir başka hususu da gözler önüne seriyor. O dönemin şartlarında Anadoluluya ters, abes, hatta ayıp gelecek hususların, yazar tarafından bazı noktaları takdir ediliyor, hatta yaygınlaştırılıp sistematikleştirilmesini dahi arzuluyor. Çünkü kitapta bizlere mikroptan kurtuluşun anahtarını yine mikrobun yolundan geçtiğini nüksettiriyor. Evvela Anadolu'ya yük gördüğü İstanbul'u, sonrasında ters köşe yapıp yeniden Anadolu galaksisinin dönemeç merkezi haline getiriyor.

Her şeyden önemlisi;

Anadolu'ya, Anadolulu gözü ile bakıyor. Tepeden inme karanlık saçan aydın sözleri ile kat'â bir olaya yaklaşıyor, yaklaşmadığı gibi yazarken ekip biçiyor, hataya düşenler ile hataya düşüyor. Kâh pamuklar içinde uyuyup, bir gazino koltuğunda uyanırken rastlıyoruz kitapta kahramana, kâh dedikoduyu adet edinmiş, kusuru görmekten başka bir işe yaramayan gözlerle uyarak bakmaya çabalarken eşlik ediyoruz ona.

Son olarak günümüz şartları ve gözleriyle dönüp bu kitaba baktığımızda, zihnimizin aklımızın ve imkanlarımızın kesinlikle uyuşmadığı o döneme yabancı hissediyoruz kendimizi. Ve bizler için hüsrana sayılması gereken o düşüncesizliği çoğu okur gibi bizde yapıyor, kitabı yarıda kesip rafımızda tozlanmaya mahkûm ediyoruz. Lakin kitaba babası belki savaşta mermisizlikten şehit düşmüş, çok basit ilaçların temininin maddiyat eksikliği nedeni ile çocuğu ateşe yemik düşerek tanrıya göçmüş yahut tek dünyası o tozlu koridor olan zâtlar gözü ile bakmaya gayret edersek göreceğiz ki;

Anadolu Notları aslında bir coğrafyayı anlatmaktan ziyade, bizim iç dinamiklerimize dokunarak, belki törpülediğimiz, yok saydığımız yahut görmezden geldiğimiz özümüzü tekrar bizlere sunuyor.

Kitabı bir nebze olsun siz değerli okurlara, acizane, naçizane açıklamaya, anlatmaya çaba gösterdiğime inanarak dizelerime yine Anadolu'dan olan, Anadolu yiğidi olan Yavuz Bülent Bakiler'in; Ben Anadoluyum şiiri ile son vermek istiyorum.

Selam ile kalın,

Es-Selam ile kalın.

Ben Anadoluyum...
Yıllar yılı susuz kaldım, yıllar yılı aç...

Şükrederek, kalktığım sofralarımda
Ya soğan ekmek olur, yahut bulamaç.

Hastalarım ölüm yataklarında.
Ne doktor yüzü gördüm, ne ilaç.

Zaman zaman nankör çıktı büyütüp okuttuğum,
Gölge vermedi çok kere diktiğim ağaç...

Devlet denince hep vergi geldi aklıma
Jandarma deyince kırbaç...

En gümrah ırmaklarım boşuna akıp gitti,
Üç beş adım ötesinde toprağım vardı kıraç.

Gittim, yiğitçe döğüştüm gazâ meydanlarında
Ne tak-ı zaferler istedim, ne taç...

Savaşta çiğnetmedim hilâli düşmanlara
Barışta düştü üstüme gölge gölge haç...

Yolsuz, okulsuz köylerim, kasabalarım hâlâ
Alın terine muhtaç...

Ben Anadoluyum, acılı, mahzun;
Bende bitmez tükenmez dert kulaç kulaç...

YAVUZ BÜLENT BAKİLER
BEN ANADOLUYUM!

Bismillahirrahmanirrahim

Elhamdülillâhi rabbil'alemin. Esselamualeyküm ve Rahmetullah

Vaktiyle Abdurrahim Karakoç adında bir abimiz vardı. Belki çoğumuz adını bile duymadı.

Yağız, cılız, kara kuru, yani Anadolu kokan bir adam. Döneminin Karacaoğlan'ı. Kendisini milletine ve İslamiyet'e adayan bir üstat. Düşünün; davasında o kadar samimi ki oğlunun adını bile Türk İslam koydu. Dili sivriydi sivri olmasına bu abimizin, ama bir o kadar yumuşacık kalbi ve yüreği ile do-kunuyordu bize şiirlerinde. Anadolu'yu tattırırdı bize dizelerinde, sözlerinde, hiç olmadık yerde. Haksızlığa aman vermeden

bilerdi kalemini. O bilerdi ki, amansız bir bozguna uğ-ramasın tekrar Anadolu. Biliyordu çünkü, hissediyordu bu kara kuru abimiz iliklerinde. Bir daha boş bırakılırsa bu yürekler, sayfalar, oralara en gümrah ırmakları kurutan zehirler dolacak, zebellahlar musallat olacak.

Hepsinin üstüne, onca şeyin ötesinde birde yürek yangını vardı fırtınaların dindiremediği. Mihriban bildik biz adını, tercüman ettik tüm yıkılmışlıklarımıza. Yazdığı şiirlerden ne şar-kılar, ne türküler çıktı ortaya. Ama biz ne yazarına ne hikayesine baktık sitemkârca.

Dilindeki özgürlüğe dizelerinde de rastladığımız abimiz bunu kitap adlarıyla da süsledi; 'Gökçekimi, Beşinci Mevsim, Suları Islatamadım' gibi nice kitapları bize öze kanat açmayı öğretti. O Öz ki bu yağız abi bir ömür adadı ona, yıllar tüketti bu uğurda.

Bunca sözden sonra hakkında diyebileceğimiz tek şey kalıyor, inandığı ve tüm hayatında işlediği, inanmaktan, çabalamaktan yılmadığı ve çoğu dizesinde de bahsettiği tek şey;
"Hakk için başlatılan hareket, başarıya ulaşmasa da, zafer sayılmalıdır."

Bu inanç ve kıvançla bir ömrü sandala bindirip Firavunlar döneminden geçirip, o dönemde Hakka kavuşmayı dört gözle bekleyen bir abimizdi işte bu Anadolu Yiğidi. Allah onu anla-mamızı ve onun dertleriyle dertlenmemizi hepimize nasip etsin.

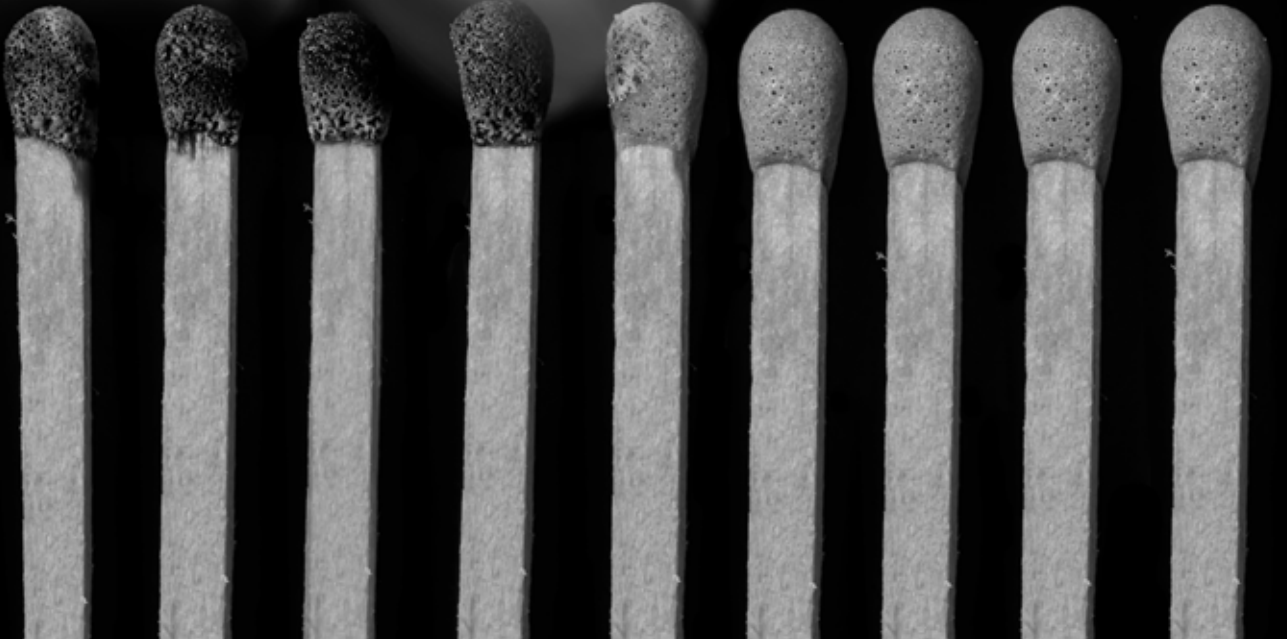
Mekânın cennet olsun Anadolu'nun Özü, mekanın cennet olsun'

İNCİTME!

Gölgesinde otur amma
Yaprak senden incinmesin.
Temizlen de gir mezara
Toprak senden incinmesin.
Yollar uzun, yollar ince
Yol kısalır aşk gelince
Yat kurban ol İsmail'ce
Bıçak senden incinmesin.

KİBRİT

Gözlerimi kibritle tutuşturduğum günden beri
Kör kırlangıçlar gibi yatıyorum geceleri.
Açlık Sibirya'da kanıksanmış bir ölüm nedeniydi
O zamanlar keşfedilmemişti zehirli oklar
1954 kışıydı ve Şiir okumanın suç olduğu günlerdi
Trenler insan taşıyordu ölümün kucağına
Ben şiir okumanın neden yasak olduğunu düşünürken
Trenler hep boş döndü gittiği yerlerden
Ölümün kucağı şefkatli miydi bilinmez ama sıcak değildi
Göz ucuyla seyredildi 1900 km'lik yol
Günler geceler hep durdu
Gün mü ışımiyordu yoksa güneş mi batmıyordu bilinmez
İnsan bu 'Eşref-i Mahlukattı' oysa
Geceler boyu bu sözü düşünen adam da uzanıverdi en sonunda kanıksanmış
ölümün kucağına – o ölüm ki sıcak değildi-
Aklında kalan en son neydi?
Neydi düşündüğü son şey?
Görebilmiş miydi yanan kibriti, titreyen alevi
Gözlerimi kibritle tutuşturduğum günden beri düşünür dururum bunu.

BİR YAŞAM TASAVVUR EDİYORUM.

Bir gün karanlıklar çıkar aydınlığa.

Kilit vurulur geceye, gün aydın olur. Bu sefer günaydın sözü anlam kazanır.

Ve sıkıntı, zorluk, dert kepengi kapanır bir daha açılmamak üzere.

Kaybettiklerin döner geriye. Arzuların tamam olur. Kafanı yastığa koyduğunda rahatça uyursun. Kağıttan kelepçeler çıkarılır yaptığı baskıdan kangrene döndürmüş ellerinden , her defasında yüzüne kapanan kapı açılır.

“Gönlüm hep seni arıyor neredesin sen” dediğin dizinin dibine oturur ,

Ve köşesine baktığında boş olan yer dolar artık.

Dünya Barış dolu. İyiliğin karşılıksız yapıldığı bir dünya.

.....

Çok şey dedim değil mi? Nasıl desek: evet evet, çok salladım, attım uçtum diyelim güzel Türkçemizle

Nasıl sorusu belirdi mi aklında?

Sahi nasıl olacak bu ya dert bitmiş aydınlık her yer?

Söyleyeyim:

Cennet-i âlâ.

Sadece ve sadece cennette yaşanır böyle güzel bir hayat.

Ama cennetteki bu hayat için dünya da eli boş durmamak gerekmez mi?

Bizler dünyanın oyun ve eğlenceden ibaret olduğunu bile bile neden bu oyun ve eğlenceye saplanıyoruz?

Yoksa tasvir edilen hayatı istemiyor muyuz?

O kadar aldatıcı ama fani unsurları zevkleri rıza-ı ilahiye dolayısıyla cennete tercih ediyoruz.

Afrin’de şehit olan kahramanlara selam olsun. Onlar vatan, millet, din sevdasıyla şehadet şerbeti içtiler. Peki biz ne yapıyoruz?

Kim için çalışıyoruz? Niye varız? Amaçlarımız neler?

Beklentilerimiz neler?

Ve imtihanın neresindeyiz?

Allah herkese derin düşünce ve kavrayış nasip etsin...

BUHRAN

Ne olur üzme kimseyi olur mu oğlum
Çocuksu bir “melankolia”nın gürültüsüyle göz açmışken hayata
Toy yüreklerin çatık kaşları hüzünden uzak
Ve kin ve öfke ve nefretle tutsak zihinlerimiz
Büyük puntoların ardına sıkıştırdığımız ötekiler
Sözde denizin dingin evlatları olan bizler
Kusarken dalgalarımızı incindi o tekiler
Umarsızca basıp yuvalarını yıkarken su birikintilerinin
Paçalarımıza bulaşan kardeş kanını
Kuruttuk kızgınlıkla
Oysa hiç keser miydi kılıç kınını
Dinlerken feryadını yılan sağırlığında
Kazanan ne sen ne o ne biz
Aynı hamurla yoğrulmuş aynı çarşının bendesiyiz
Bizimkisi bir döveç trajedisi
Hangimiz havan ya hangimiz tokmak
Kazımak ölü bedenlerimizi tırnaklarımızla
Ve biriken tortuları bıçak keskinliğinde sıyırmak
Farklı da olsa düşüncelerimiz
Sözü bir daire yumuşaklığında söylemeliyiz
Ki incinmesin kalplerimiz
Çünkü biz
Çünkü biz kardeşiz

BİZLERİN

Hayalinde değilim artık kahramanca işlerin
Gördüm ve şahit oldum
Bir ders kitabı olur anıları insanın
Şahidim, bazı bitişlerin
Onarılan kalbin, dikişlerin
Hayalinde değilim artık kahramanca işlerin

Dert aleminde
Küçüğün büyüdüğünü, büyüğün küçüldüğünü
Tabiatında var olan
Bir mücadeleyi sürdürdüğünü
Hissetmek
Zor değil

Bir şeyler söyleyelim
Ötesine geçsin sözün
Peşinde olalım özün

Kardeşlerim
Sahne bizlerin.

Henüz solmadı renkler
Hasarı onarılır kalelerin
Borç yiğidin kamçısıdır derler
Acımız hâlâ derin
Borcu üzerimizdedir
Doğmamış bebeklerin.

ÇEPEÇEVRE

Ruhum sarılsın şurada
Ey Güneş, yak beni!
Ve yürüyeyim Nur Dağı'na
Ta ki takatim kalmayıp da
Düşene kadar, yürüyeyim Resul'ün yolunda

Ruhum sarılsın şurada
Ve beklesin beni Filistinli çocuk.
Akdeniz'i kulaçlayayım
Sırılsıklam kalsın alnım ve yüzüm
Ta ki, yaşayayım sevincini
Secde etmenin, Mescid-i Aksa'da

Ruhum sarılsın şurada
Ey Güneş, ısıt beni
Ve kardeşlerimi
Kars'ta, Sarıkamış'ta
Allahuekber Dağları'na, sefere çıkayım
Ta ki İmanım eritsin
Tüm buzlarını kalplerin

Ruhum sarılsın şurada
Binip de kara trene
Varayım Habeşistan'a
Ve sen, ey toprak
Göğe kadar bit
En güzeli olsun ekinlerin
Ve tükenmesin bir daha
Ta ki çocuklarım doyana kadar
Ve ben, ruhum ile
Çepeçevre sarılana kadar

Yazmak;

İçten dışavurum, meram merasimi, kurtuluş ayini.

Anlaşılamadığımız ve keşmekeşleşen vakitlerimizde bizlere tek arkadaş olan, tek kuralı hissetmek olan ve bize hissetmeyi tekrar hatırlatan yegâne kurum. Ötesini söylemek laf kalabalığı, lafa kabalık (!). Bizlerin en önemli toplum gerçeği ve eksiği olan hissiz yazarlara ve yazanlara, yazarken süslü kalıplara sığınıp aslında hiçbir şey aktarma gayesi gütmeyen tüm sözüm ona yazarlara karşın, karşınıza yeni bir alternatif ile çıkıyoruz. Yazmakla yeni tanışan, yüreklerinde ve kalplerinde hissedebilmeyi hisseden ve bizim yalnız ufak yol gösterimlerimizle içlerinde ki cevheri ortaya koyan gençlerin yazdıkları ilk yazılarını sizlerle paylaşıyoruz. Yazmak için tersi düz ile çarptırmak gerekli, doğruyu yanlışla ve en önemlisi kalbi akılla. Hiçbirini birbirinin yanına oturtamazsınız. Onlar yaradılıştan zıt düşmeye programlıdır. Ve bu ters düşümün çıkardığı kıvılcımların yaktığı ateş ile pişti bu gençlerin yüreği ve kalemi. Bir okulun mescidinde oturdukları halıların üzerinden yükseldi takları. Ve bir adım oldu, bir cüret, bir meydan okuma, geleceğe büyük umutlarla göz kırpış. Hepsinden ziyade, geleceklerinde yazmak ile ilgili tüm birikimlerini unutsalar da artık kalplerinde bir gül misali açılan hissetmek kavgasını bir kenara bırakamayacaklar, çünkü bir demet oldu. Unutmayın, teknik her daim elde edilebilir. Lakin amaç tekniği elde etmek ise, teknik bizleri araç haline getirir. Ve tüm birikimlerimiz, bizlere dönen bir giyotine dönüşür.

**Onun için en azından;
Küçümsemeyin, cüret edin.
Yazabilmek için hissedin,
Hissedebilmek için yazın!**

**MADAGASKAR'DA DOĞSAYDIN HAYATINDA NELER DEĞİŞİRDİ?
MADAGASKARLI OLAYDIM...**

Madagaskarlı olsaydım Türk olamazdım, Madagaskarlı olurdu. Belki elbise giyinmezdim, belki siyah tenli olurdu, belki ölene kadar sömürge altında yaşardım, (nede olsa müslümanlar uyuyor) belki açlıktan ölürdüm, belki bir kadın olurdu. Ama bana en çok dokunanı ne olurdu biliyormusunuz? Müslüman olmayabilirdim, Yaradanımı tanımayabilirdim.

Şimdide tam anlamıyla tanıdığım söylenemez ya..

Belki o dünyalar güzelini tanımayabilirdim. Bu da bana çok dokunurdu. Madagaskarda varmıdır onun gibileri, sanmam! Benim için çok zor olurdu. Aslında çok da kolay olurdu, Güneşin ufukta belirişini görmek zorunda kalmazdım her vakit. İyi olurdu iyi. Zaten hep düşünürdüm bu benim için bir ödölmü cezamı diye. Sınav olduğu kesindir ama, kalacağım bir sınav. Madagaskarlı olmak kurtuluş bileti olurdu bir yandan da .

Uzun lafın kısası Madagaskarlı olsaydım çok şey değışirdi. Belki de hiçbir şey değışmezdi, Kim bilir?

Ha bu arada Madagaskar neresi bilmiyorum..

ABDULSAMET YOKMAÇ

UZAYDA EDEBİYAT YAPILIRMI

Neden yapılmasın ki? Edebiyat düşünmektir. Ve sanırım Uzayda daha iyi düşünülür. Yalnızsın zaten. Sadece sen ve kainat. Gidemesekte tasavvur edelim ki ordasın, mavi gezegen karşında, Ay yanında, Güneş az ötede. Herşeye şahitsin, Mavi Gezegen ve diğer ihtişamli sekiz gezegenle beraber güneşin etrafında nasıl bir nizamla, intizamla döndüğüne.

Evet. Şuan şahidim ve geceleri gökyüzünde gördüğüm küçük yıldızlar aslında çok büyükmüş, gözümde büyüttüğüm Dünya ise çok küçük.. Haddinden fazla küçük... Ve haykırışım gelir “ALLAHU EKBER” diye ama uzayda sesin çıkmaz. Evet. Sesim çıkmasada şahidim hem varlığa, hem yokluğa. Varın yok, yokun var olduğu o anda.

Bu ihtişam karşısında Edebiyat yapmamak mümkünmü?

Hayır. İstemesende kelimeler ağızında tıkalı kalmayı zulüm görecektir. Engelleyemezsin.

Çünkü şahitsin;
Hem varlığa,
Hem yokluğa.

ZÜBEYİR YILDIRIM

DÜNYADA EDEBİYAT NASIL YAPILMAZ

Edebiyat yapmak için aslında dünyada olup olmamamız önemli değildir. Bence edebiyat her yerde yapılır.

Şimdi dünyada edebiyat yapmamak için ne yapmalıyız?
Kör, sağır, dilsiz olmalıyız. Kör olmalıyız insanlığa, dünyaya..
Sağır olmalıyız mazlumların çığlıklarına
Dilsiz olmalıyız yapılan zulümlere, hakkı yaymaya
‘Düşünmemeliyiz, çünkü edebiyattır düşünmek’
Kısacası edebiyat yapmamak için olmamak gerekir..

Dünyada yapılmaması mümkün değildir. Çünkü ben bu yazıyı yazarken bile edebiyat yapmış oluyorum. Edebiyat olmasa gelecek nesle insanlık aktaramayız. İslâm’ı sevdiremeyiz. Yani kısacası;
Dünyada edebiyat olmazsa, dünyada olmaz...

HAKİKAT

Kelimeler nerede bulamıyorum
Göz, gözler, gözlerim kim bilir nerede
Göremiyorum Rabbim baksam biçare
Heceleri bile top-la-ya-mı-yor-um

İmla hataları, yazım yalnışları
Çıkarın, kurtarın beni kalıplardan
Gece ışığından gündüz yıldızından
Seyredin beni ve yalnız kalışları

Noktalar kaçıyor, hikayem bitiyor...
Yalnızlık daha rezil, daha şuh; hakikat...
Gönlüm taşıyor ve noktalar kaçıyor...
Sonsuzluk daha yakın, daha Hak; hakikat...

Yasin İlter

Bolu Cezaevi Yönetimini Mahkum haklarına saygıya çağırıyoruz!

Bolu Cezaevinde mahkumlara gönderilen dergiler bir süredir kendilerine teslim edilmemektedir. Birliğimiz üyesi dergilerin üzerine cezaevi güvenliğini tehdit edici olduğu, müstehcen bulunduğu gerekçeleri yazılarak iade edildiğini, Adalet Bakanının talimatlarına ve Bolu İnfaz Hakimliğinin kararına rağmen cezaevi yönetiminin keyfi uygulamalarını devam ettirdiğini gözlemliyoruz.

Cezaevi Müdürlüğü kimseye -hele hele 15 Temmuz öncesi Türk hukukuna çöreklenen Fetöcü hakimlerin gadrine uğramış 28 Şubat ve sonrasının mahkumlarına- başına buyruk ve kibirli davranma hakkını vermez.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti yöneticilerini kendilerine emanet edilen yetkilerini istismar edenlerden hesap sormaya davet ediyoruz.

Türkiye Dergiler Birliği

TURDEB

Türkiye Dergiler Birliği

4-

Yaklaştı meydana dikkatlice, durdu tam ortasında.

Göz gezdirdi, dolaştı yakuttan dükkanlarda.

Bir dükkana rastladı, içinde çeşit çeşit yemiş,

Bir diğesinde ise afiyet ile yerlermiş.

Şaşırdı, kumaşların vaziyetsizliğe büründüğünü gördüğünde,

Ademler 'in iğne iplik ile kumaşa giriştiğinde.

Bir kendi üstüne baktı, birde onlara.

Kaf Dağı ne kelime, sanki gelmişti Ay'dan

Çeki düzen vermek istedi kendine,

Daldı dükkana, söylendi birine.

“Üstüm viranedir,

Kir, pis, pas.

Giyinmek isterim bende temiz ve ak”

Cevap verdi satıcı;

“Elbet iyi giyinmeyi herkes ister,

Var mıdır elinde verebileceğin bir şey? “

Aklına geldi birden, kuşlardan biri getirmişti,

“Başın sıkışırsa, insanlara verirsin” Demişti.

Çıkardı cebinden o parlayan taşı,

Ne olduğunu bilmiyordu, Elmas'mış sap sarı.

Gözleri açıldı satıcının;

“Ne istersen buyur, emrindedir dükkanım,

Nereden buldun bunu, bu yegâne taşları?”

Düşündü Tezgahtar, ne olabilirdi bu.

Vermek istemedi sonra, varsın kabullenmesin şu.

Gerı koydu cebine, çıktı dükkandan.
Yürürken rastladı, bir söze Ahi Evran’dan;
“Gelen gelsin saadetle, giden gitsin selametle”
Girdi içeri handan,
Sanki yapılmış billurdan.

5-

Bir handı ki ne han,
Dayanmış, döşenmiş altından.
Oturmak istediği geldi aklına,
Yorulmuřtu haliyle yürürken daėlarda.
Oturdu bir köřeye, kapadı gözlerini.
Neredeydi acaba, neydi buranın ahvali?
Kendi nasıl görünüyordu, niceydi hali?
Han’ın ahalisi, toplandı başına.
“Kimlerdensin yabancı, ne işin vardır buralarda?”
Diye sordular tezghtara.
Tezghtar;
“Gm’ın deėmediėi topraklara gelip,
Yaşamak isterim buralarda sizinle.
Yabancı bellemeyin beni, bu biçare halimle.”
Hancı yer gösterdi bizimkine,
Yemek gönderdi, su gönderdi raėı ile.
“Allah misafiridir” diyerek düştü tekrar kendi iřine.
Tezghtar karnını iyice doyurdu,
Temizlendi taş ve topraktan.
Uzandı pencerenin yanındaki sedire,
Düřünerek daldı gökyüzüne.
Tam o sırada bir tıkırtı duydu pencerede,
Aınca içeri daldı yoldaş kuş bir ferman ile.
Dile geldi, řařırtan lisan ile.
“Artık yurdundur burası, sakın söz etmeyesin,
9 köyden kovulduk, 10.’ya itmeyesin.”
Dedi, açık olan pencereden aynı hışım ile çıkıverdi.
Yorgunluktan kendinden geçti tezghtar.
Göz kapakları tutmuyordu açık gözlerini.
Uyuyakaldı yerde ki sedirde...

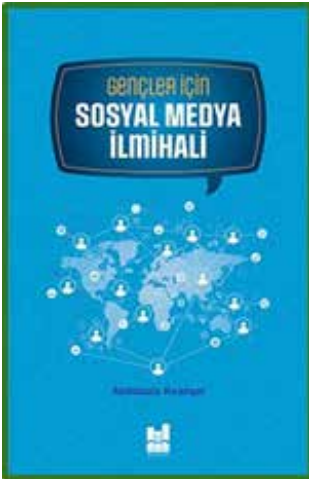
(SÜRECEK)

Hamza ; ‘modern’ dünyaya karşı dimdik ayakta durabilen bir genci temsil etmekte.

Hamza daim dertli. Misal, akıllı her anını tefekküre ayırmak isterken üniversite sınavına hazırlanmak onun canını sıkıyor.

Anlatacak çok şeyi var. Ama kelimeler zihnine düğümlenmiş. Onun hikayesi henüz bitmiş değil. Tıpkı bizimkisi gibi.

Sosyal Medya, artık hayatımızın bir parçası. Müslüman gencin sosyal medyadaki duruşunu gözden geçirmesi gerekiyor. Bu konuda bizlere yardımcı olabilecek bir eser olan Sosyal Medya İlmihali , özellikle Liseli gençlerin okuması ve içinden ders çıkarması gereken bir kitap.

Drina Köprüsü, aslında bizler gibi bir Şahit..

Balkanların geçirdiği neredeyse her değişimin onda bir izi var. Ve o, bir Mimar Sinan eseri.

Şahitlik ettiği samimi ve bir o kadar da hüznü barındıran olayları bize aktarırken Osmanlı'nın ona sahip çıkamayışını ve Drina Köprüsü'nün yıkılışını endişeyle okuyup dersler çıkarabileceğimizi düşünüyorum.

MEDENİYET OKULLARI

27 YILLIK DENEYİM

GELECEK MEDENİYETLE ŞEKİLLENİR

Malkoçoğlu Mh. 305/1 Sk.
No: 36 Sultangazi / İSTANBUL
www.medeniyetokullari.com.tr

444 68 29
0212 668 62 28

SELAM OLSUN!

*Selam olsun İslam ÷lkesinde uyanılacak sabahlara
Hira Mağarası'nın direnişçilerine selam
Kudüs'te Suriye'de Gazze'de Arakan'da kamp ateşlerinde yüreklerini tutuşturanlara
selam*

*Ebu Bekirlere, Osmanlara, Halidlere, Ebu Hanife yetiştirenlere selam
Peygamber sancağında erisin gönüller
40 Yiğitle 7 düvel 4 bucak şan yürüsün
ABD'den Rusya'dan Çin'den İngiltere'ye İslam бүürüsün
Selam olsun Hira Mağarası'nın yiğitlerine
Hz Muhammed'den bugüne
Ebu Bekir'den Erbakan'a selam*

*Hain pusuda gözünü kırpmaksızın hainleri vuran ve kallesçe şehit edilen Ömer Halis
Demirlere, Fethi
Sekinlere selam*

*Biz rahat uyuyalım diye
Çocuklar yaşasın diye
Kendi çocuğunu yetim bırakan Afrin şehitlerine selam*

*Hedefi kızıl elma olan
Vatandaşına bir mesaj gönder denildiğinde, "kuşku duymasınlar"
Ailesine ise "beklemesinler" diyen
O yiğit insanlara selam*

Kürtçe Türkçe Zazaca Arapça dualar ile askerimizi yalnız bırakmayanlara selam

*Mazlumların kurtuluşu insanların huzuru için
Cihan mülkün,
Mülk İslam neferlerinin olsun!*

Abd÷lkadir KIZILBOĞA